

វិញ្ញាណនៃទំនាយ៖ សំឡេងហៅទៅពាក់កណ្តាលអធ្យាតុរ

តារាងពីរបស់ហាហាគុក

Jeff Pippenger
2012-10-13

ពាក្យសម្រាប់ការបំភ្លឺឲ្យច្បាស់

ថ្ងៃមិថុនៈ យើងបានចាប់ផ្តើមរៀបចំការចម្លងអត្ថបទនៃ «តារាងពីរបស់ហាហាគុក» ដើម្បីបិទបញ្ចប់នៃការសាងសង់ ដល់ការបោះពុម្ពផ្សាយនៃក្បួនស្រាវជ្រាវនេះ។ ការបំភ្លឺនៃបទបង្ហាញនៃការនិយាយមួយឲ្យទៅជាបទបង្ហាញជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ គឺជាកិច្ចការដ៏លំបាកជាងដល់មនុស្សសម្រាកអាចយល់បាន បុរសនិបត្តិតាមនិយមន័យនៃការស្រាវជ្រាវនេះ ដើម្បីបិទបញ្ចប់នៃបទបង្ហាញនៃការនិយាយមួយឲ្យទៅជាបទបង្ហាញជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ព្រមទាំងបញ្ចប់នូវការនិយាយនេះនោះនៃទីបំផុតទៅជាភាសានានានៃលើគេហទំព័រ។ យើងទើបតែចាប់ផ្តើមការកែសម្រួលអត្ថបទរបស់យើងសម្រាប់បទបង្ហាញទីមួយក្នុងចំណោមបទបង្ហាញទាំងក្រៅសិបបួន ហើយខ្ញុំមានកាយវិការដ៏ល្អដំណាក់កាលស្រាវជ្រាវមួយមួយទៀតនៃយើងក៏ត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ផងដែរ។ វាទាក់ទងនឹងការអភិវឌ្ឍជាបន្តបន្ទាប់នៃការនេះ ចាប់ពីឆ្នាំ 1989 រហូតដល់បុរេតុសាស្ត្របច្ចុប្បន្នរបស់យើង។

នៅក្នុងបទបង្ហាញនានាបុរសនៃដប់ប្រាំឆ្នាំមុន មានសេចក្តីពិតខ្លះៗដែលនៅសេសសល់ក្នុងដំណាក់កាលទើបចាប់ផ្តើមនៃការយល់ដឹង។ សេចក្តីពិតដ៏ប្លែកក្នុងចំណោមសេចក្តីពិតទាំងនោះ ដល់ខ្ញុំត្រូវបញ្ជាក់ឲ្យច្បាស់ គឺការមកដល់នៃវេទនាទីពីរ នៅក្នុងបុរេតុសាស្ត្រ Millerite។ នៅពេលនោះ ខ្ញុំមានយល់ថា វេទនាទីពីរមានមកដល់ នៅពេលដែលពួកជំនុំប្រកួតស្មោះត្រង់បានចាប់ផ្តើមបិទទ្វាររបស់ខ្លួនប្រឆាំងនឹងការបង្ហាញរបស់ Miller អំពីការរស់ឡើងវិញ ដោយគ្រប់គ្រងនឹងការបញ្ចប់នៃឆ្នាំ 1843។ William Miller បានប្រើការគណនាពេលវេលាមួយ ដល់គាត់ជឿថាមានកំណត់បង្ហាញថា ឆ្នាំ 1843 បានចាប់ផ្តើមនៅថ្ងៃទី 22 ខែមីនា ឆ្នាំ 1843 ហើយមានបញ្ចប់នៅថ្ងៃទី 22 ខែមីនា ឆ្នាំ 1844។ គាត់បានគិតថា ព្រះបន្ទូលទំនាយទាំងបី ដល់នៃទីបំផុតត្រូវបានដាក់លើផ្ទាំងគំនូសបរិសុទ្ធទាំងពីរ នឹងត្រូវបញ្ចប់នៅក្នុងឆ្នាំ 1843 ហើយគាត់ជឿថា ឆ្នាំនោះមានបញ្ចប់នៅថ្ងៃទី 22 ខែមីនា ឆ្នាំ 1844។ គាត់បានខុសលើចំណុចពីរ។

ទំនាយទាំងបី គឺ ១៣៣៥ ថ្ងៃ នៃ ដានីយ៉ែល ១២, ២៥២០ ឆ្នាំ នៃ «បុរាណវិទ្យា» នៃ លីវីនីយ ២៦ និង ២៣០០ ថ្ងៃ នៃ ដានីយ៉ែល ៨ ត្រូវបានមិឡែយល់ថា មានបញ្ចប់នៅខែមីនា ឆ្នាំ ១៨៤៤។ បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់បានដឹកនាំសំយោងសុទ្ធ ឲ្យយល់មិនត្រឹមត្រូវថា ទំនាយទាំងនោះមានបញ្ចប់ មិនមែននៅ ឆ្នាំ ១៨៤៣ ទេ ប៉ុន្តែនៅ ឆ្នាំ ១៨៤៤ ប៉ុណ្ណោះទេ; ប៉ុន្តែស្មុំស្រួលបានចាប់ផ្តើមអនុវត្តការគណនាពេលវេលាតាមរបៀបការវិភាគផងដែរ

ដល់នោះមិនមែនជាវិធីអនុវត្តតាមលេខលោកដល់មីឡឺវ៉ានបុរេនោះឡើយ។
មីឡឺវ៉ានបុរេការគណនាពេលវេលាតាមរបៀបរ៉ាប៊ីនីក/ផ្អែកលើស៊ុត
ដល់កំណត់ឆ្នាំពិនិច្ឆ័យដូចមួយទៅនិច្ឆ័យដូចមួយ។

នាពេលយើងកំពុងបង្ហាញ តារាងទាំងពីរបស់ហាហ្គុក
យើងមិនទាន់បានយល់អំពីការពិបាកប្រតិបត្តិសាស្ត្រនេះទេ
ហើយកំពុងប្រើប្រាស់ពិសោធន៍របស់មីលឡឺវ៉ាន ដើម្បីកំណត់ថ្ងៃទី 22 ខែមីនា ឆ្នាំ 1844
ថាជាការមកដល់របស់ទេវតាទីពីរ និងជាការចាប់ផ្តើមនៃពេលវេលានោះ។ ឧទ្ទេសយល់
ហើយនោះតែងតែថា ការមកដល់របស់ទេវតានោះ
ស្របគ្នានឹងពេលវេលាពួកហ្សូតស្តេកង់បានបដិសេធសារបស់មីលឡឺវ៉ានអំពីទេវតាទីមួយ
ហើយអត្ថបទខាងក្រោមនេះគឺជាចំណុចយោងរបស់ឧទ្ទេស។

«នាខែមិថុនា ឆ្នាំ 1842 លោក Miller
បានផ្តល់សេចក្តីបង្រៀនជាសិរីលោកទីពីរបស់លោក នៅព្រះវិហារផូល Casco
ក្នុងទីក្រុង Portland។ ឧទ្ទេសអារម្មណ៍ថា
វាជាឯកសិទ្ធិដ៏ធំមួយដែលបានចូលរួមស្តាប់សេចក្តីបង្រៀនទាំងនេះ
ពីព្រោះឧទ្ទេសបានចូលក្នុងស្ថានភាពអស់សង្ឃឹម
ហើយមិនមានអារម្មណ៍ថាខ្លួនបានគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងស្រេច
ដើម្បីបិទបញ្ចប់អង្គការសង្គមនេះរបស់ឧទ្ទេសឡើយ។ សេចក្តីបង្រៀនជាសិរីលោកទីពីរនេះ
បានបង្កឱ្យមានការរំភើបចិត្តក្នុងទីក្រុងនេះខ្ពស់ជាងលោកទីមួយជាច្រើន
។ លោកលង្វែងតែរំលឹកមួយចំនួនតិចតួច
និយាយផ្តល់ឱ្យបានបិទបញ្ចប់ព្រះវិហាររបស់ខ្លួនមិនឱ្យលោក Miller ចូល។
សេចក្តីអធិប្បាយជាច្រើនពីទីកាអធិប្បាយផ្តល់ឱ្យបានព្រួយបារម្ភជាងនូវកំ
ហុសដល់គ្រូបង្រៀនថាជាការនិយមជួលរបស់អ្នកបង្រៀនរូបនេះ;
ប៉ុន្តែមហាជននៃអ្នកស្តាប់ដែលឮយោបល់មកបានចូលរួមកិច្ចប្រជុំរបស់លោក
ហើយមនុស្សជាច្រើនមិនអាចចូលទៅក្នុងអគារនោះបានឡើយ។
ក្រុមជំនុំទាំងឡាយមានភាពស្ងៀមស្ងាត់ និងយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងពិសេស»។ Life
Sketches, 27.

ឧទ្ទេសយល់ថា ការបិទបញ្ចប់ព្រះវិហាររបស់ Miller
បានសម្គាល់ការចាប់ផ្តើមនៃការបដិសេធទេវតាទីមួយ
ហើយដោយស្របតាមការយល់ដឹងរបស់ Miller អំពីការគណនាពេលវេលាតាមរបៀប
Rabbinic/សមស្របស្របកាល ឧទ្ទេសសន្មតថា ថ្ងៃទី 22 ខែមីនា ឆ្នាំ 1844
បានសម្គាល់ការបញ្ចប់នៃឆ្នាំ 1843។ ការបង្ហាញរបស់ Miller នៅ Portland
ក្នុងខែមិថុនា ឆ្នាំ 1842 តាមពិតទៅជាសញ្ញាសម្គាល់មួយ
ដល់កំណត់អត្តសញ្ញាណការបដិសេធជាបន្តបន្ទាប់
ដល់នោះទីបំផុតបានបញ្ចប់នៅថ្ងៃទី 18 ខែមេសា ឆ្នាំ 1844
ប៉ុន្តែនៃពេលវេលានៃការបង្ហាញទាំងនោះ យើងមិនទាន់បានទទួលស្គាល់ការអនុវត្តរបស់
Samuel Snow ចំពោះការគណនាពេលវេលាតាមរបៀប Karaites នៅឡើយទេ។

នៅក្នុងបទបង្ហាញទីមួយដែលយើងបានចាប់ផ្តើមក្នុងមូលអត្ថបទ
ឧទ្ទេសបានចាប់ផ្តើមមើលឃើញថា អ្វីដែលគ្រូបង្រៀនកត់ត្រាទុកនៃពេលវេលានោះ
ហាក់ដូចជាផ្ទុយនឹងអ្វីដែលយើងកំពុងបង្រៀនឥឡូវនេះ។ វាផ្ទុយផង
ហើយក៏មិនផ្ទុយផងដែរ។

នេះគ្រាន់តែជាការសង្កេតឆ្លងនូវលើការមកដល់ជាបន្តបន្ទាប់របស់ទេវតាទីពីរ ហើយក៏ជាការបង្ហាញឧទាហរណ៍នៃការបើកត្រឡប់ជាបន្តបន្ទាប់នៃសារនេះផងដែរ ដូចដែលបានកើតមានក្នុងបុរេគុតិសាស្ត្រ Millerite ផងដែរ។ កំណត់សម្គាល់សម្រាប់បំភ្លឺនេះ គួរតែផ្តល់វិញ្ញាបនបត្រនៃអ្នកដដែលបានដំពប់ដោយសារ ការកំណត់អត្តសញ្ញាណរបស់យើងថា ថ្ងៃទី 19 ខែមេសា ឆ្នាំ 1844 ជាការខកចិត្តលើកទីមួយរបស់ពួក Millerite និងអ្វីៗដែលបានបង្ហាញនូវកាលពីអតីតកាល។

«សារទីមួយ និងសារទីពីរ ត្រូវបានប្រកាសនៅក្នុងឆ្នាំ 1843 និង 1844 ហើយឥឡូវនេះ យើងកំពុងស្នើសុំឱ្យកុំរំខានការប្រកាសនៃសារទីបី; ប៉ុន្តែ សារទាំងបីនេះត្រូវបានប្រកាសបន្តទៀត។ ឥឡូវនេះ ក៏ដូចជាគ្រប់ពេលកន្លងមក វាសំខាន់យ៉ាងខ្លាំងដែរ ដល់សារទាំងនោះត្រូវបាននាំមកប្រកាសឡើងវិញដល់អ្នកទាំងឡាយដែលកំពុងស្វែងរកសច្ចក្រឹតិសាស្ត្រ។ ដោយប្រុង និងដោយសំឡេង យើងត្រូវបន្តការប្រកាសនេះ ដោយបង្ហាញលំដាប់របស់វា និងការអនុវត្តនៃនាយទាំងឡាយដែលនាំយើងមកដល់សាររបស់ទេវតាទីបី។ មិនអាចមានសារទីបី ដោយគ្មានសារទីមួយ និងសារទីពីរ បានឡើយ។ សារទាំងនេះ យើងត្រូវផ្តល់ឱ្យពិភពលោក តាមរយៈសំណេរបោះពុម្ព និងតាមរយៈសុន្ទរកថា ដោយបង្ហាញតាមខ្ពស់បំផុតនៃបុរេគុតិសាស្ត្រទំនាយ នូវអ្វីៗដែលបានកើតមានហើយ និងអ្វីៗដែលនឹងកើតមាននៅពេលខាងមុខ»។
Selected Messages, book 2, 104.

តារាងពីរបស់ហាហាគុក ១ នៃ ៩៥

សច្ចក្រឹតិសាស្ត្រអំពីតារាងពីរបស់ហាហាគុក និងសម្រកែនៃពាក់កណ្តាលអធ្យាគុរ

នៅក្នុងសិរីនេះ យើងនឹងពិនិត្យមើលតារាងទាំងពីរបស់ហាហាគុក—តារាងឆ្នាំ 1843 និង 1850—ក្នុងរយៈពេលបន្តបន្ទាប់។ យើងនឹងចាប់ផ្តើមដោយដាក់សំឡេងរំពឹងនៅ ពាក់កណ្តាលអធ្យាគុរនៅក្នុងទីតាំងរបស់វា។ ដូចដែលបានលើកឡើង មាតិកាដំបូងៗជាច្រើននឹងជាការរំលឹកឡើងវិញសម្រាប់អ្នកដដែលស្គាល់សារនេះហើយ ប៉ុន្តែដោយសារយើងកំពុងរៀបចំសិរីមួយដែលអាចត្រូវបានសិក្សាដោយមនុស្សសង្គមដែលទើបស្គាល់សារនេះ យើងត្រូវតែរៀបបង្ហាញគំនិតមូលដ្ឋានខ្លះៗសម្រាប់ពួកគេ។ យើងនឹងចាប់ផ្តើមជាមួយសំឡេងរំពឹងនៅពាក់កណ្តាលអធ្យាគុរ ដោយផ្តោតលើទិដ្ឋភាពមួយដែលមាននៅក្នុងនិមិត្តរូបដំបូងរបស់ Ellen White។ សូមអានកថាខណ្ឌទីមួយពី Christian Experience and Teachings ទំព័រ 57។

មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីពេលលោកនុដឆ្នាំ 1844 បានកន្លងផុតទៅ និមិត្តប្រភេទដំបូងរបស់ខ្ញុំត្រូវបានប្រទានមកខ្ញុំ។ ខ្ញុំកំពុងទៅសួរសុខទុក្ខខ្លួនលោកស៊ី Haines នៅទីក្រុង Portland រដ្ឋ Maine ជាប់ស៊ីដនីស្ទឡាញ់មុនាក់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដល់ចិត្តរបស់នាងបានភ្ជាប់ជាមួយនឹងចិត្តរបស់ខ្ញុំ។ យើងប្រារព្ធសុខុមាលភាពជាមួយគ្នា កំពុងលុតជង្គង់ដោយស្រងៀមស្រងាត់នៃមុខអាននៃគ្រួសារ។ ខណៈដែលយើងកំពុងអធិស្ឋាន ព្រះចេស្តាបស់ព្រះបានមកសណ្តូចលើខ្ញុំ ដូចមិនដែលធុលាប់មានពីមុនមក។

សូត្រិទាំងបួននាក់នេះ ដល់ចិត្តរបស់ពួកគេមានភាពជាប់ជាមួយនឹងបងស៊ុរ White មិនមានបុរេដឹងនឹងការសម្រង់នៃណាមួយនៃព្រះចៅសេសារបស់ព្រះឡើយ។ គួរឱ្យកត់សម្គាល់ថា ពួកគេសុទ្ធជាក៏ជាសូត្រិ ដល់តំណាងឱ្យកុម្មជន ហើយមានចំនួនបួននាក់ ដល់អាចត្រូវបានមើលឃើញថា ជាពុទ្ធបរិវារបុរាណទាំងបួន។ នេះគ្រាន់តែជាការសង្កេតមួយប៉ុណ្ណោះ។

ខ្ញុំហាក់ដូចជាក្រហានពីទុច្ចរិតដោយពន្លឺ ហើយកំពុងតែឡើងខ្ពស់ឡើងៗចេញពីផែនដី។ ខ្ញុំហានបរិទេសមើល ដើម្បីស្វែងរកពួកអ្នករង់ចាំការយាងមកវិញ ក្នុងលោកិយ ប៉ុន្តែមិនអាចរកឃើញពួកគេបានទេ ពេលនោះមានសំឡេងមួយនិយាយមកកាន់ខ្ញុំថា «ចូរមើលមុខងទៀត ហើយមើលឱ្យខ្ពស់បន្តិចទៀត»។ នៅពេលនោះ ខ្ញុំក៏លើកភ្នែកឡើង ហើយឃើញផ្លូវត្រង់ ហើយចង់អង្រួតមួយ ដល់ត្រូវបានលើកឱ្យខ្ពស់នៃលើលោកិយ។ លើផ្លូវនេះ ពួកអ្នករង់ចាំការយាងមកវិញកំពុងផ្ទុយនឹងទិសដៅកាន់ទីក្រុង ដល់ស្ថិតនៅចុងបំផុតនៃផ្លូវនោះ។ ពួកគេមានពន្លឺភ្លឺចង្អែកមួយ ត្រូវបានដាក់នៅខាងក្រោយពួកគេ ត្រង់ដើមផ្លូវ ដល់ទៅតាមរូបរាងបុរាណខ្ញុំថា នោះគឺជា «សម្បត្តិកណ្តាលអធិបត្រ»។ ពន្លឺនេះមានបញ្ចេញពន្លឺតាមបណ្តោយផ្លូវទាំងមូល ហើយបំភ្លឺដឹងរបស់ពួកគេ ដើម្បីឱ្យពួកគេមើលដំបូង។ បុរសនិមិត្តពួកគេរក្សាភ្នែករបស់ខ្លួនឱ្យសម្លឹងជាប់លើព្រះយេស៊ូវ ដល់ស្ថិតនៅខាងមុខពួកគេបន្តិច ទ្រង់កំពុងនាំពួកគេទៅកាន់ទីក្រុង នោះពួកគេមានសុភមង្គល។ ប៉ុន្តែមិនយូរប៉ុន្មាន អ្នកខ្លះក៏នឿយហត់ ហើយនិយាយថា ទីក្រុងនោះនៅឆ្ងាយណាស់ ហើយពួកគេមានពឹងថា នឹងមានចូលទៅដល់ទីនោះរួចហើយ មុននេះ។ បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូវក៏លើកព្រះហស្តស្តាំដង្ហែរឡើងរបស់ខ្លួនឡើង ហើយពីព្រះហស្តរបស់ខ្លួនមានពន្លឺមួយចេញមក ដល់រំកិលទៅលើកុម្មអ្នករង់ចាំការយាងមកវិញ ហើយពួកគេក៏ស្រកែថា «អាណិតណាស់!»។ អ្នកដទៃទៀតវិញមានបដិសេធពន្លឺដល់នោះខាងក្រោយពួកគេយ៉ាងបញ្ចប់បញ្ចាល់ ហើយនិយាយថា មិនមែនជាព្រះទេ ដល់មាននាំពួកគេចេញមកមានឆ្ងាយដល់មុលនេះ។ ពន្លឺដល់នោះខាងក្រោយពួកគេក៏រលត់ទៅ បន្តសល់ឱ្យដឹងរបស់ពួកគេស្ថិតនៅក្នុងសេចក្តីងងឹតស្ងួនយសុង ហើយពួកគេដំបូង ហត់បង់ការមើលឃើញទិសមុខ និងព្រះយេស៊ូវ ហើយផ្តាច់ចេញពីផ្លូវចុះទៅក្នុងលោកិយដងងឹត និងអាក្រក់នៅខាងក្រោម។

វិលវៀម មីឡ័រ និងសំឡេងអំពាវនាវនៅពាក់កណ្តាលអធិបត្រ

នៅក្នុងការបង្ហាញលើកដំបូងនេះ បន្ទាប់ពីមានបង្កកចិត្តចំណុចមួយចំនួនរួចហើយ យើងនឹងពិភាក្សាអំពីសន្និហត Low Hampton របស់ពួក Adventists នៅខែធ្នូ ឆ្នាំ 1844។ នៅក្នុងសន្និហតនេះ មានពួក Millerites មួយចំនួនមានបុរសម្នាក់គ្មាន ហើយ William Miller មានបដិសេធការយល់ដឹងអំពី Midnight Cry។ តក្កវិជ្ជានៅទីនេះគឺថា និមិត្តនេះ ទោះបីសម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នាក៏ដោយ ក៏ជាពិសេសសម្រាប់ William Miller ផងដែរ។

នៅក្នុងខែដដែលនោះវិលយ៉ា មីឡើ បានបដិសេធពន្ធលើដល់នូវការកុំរោយពួកគេ—គឺសម្រកកណ្តាលអធុរក្ស—ដល់នឹងបណ្តាលឲ្យគាត់ផ្តល់កំរិតពិបាកបំផុតចុះទៅកាន់លោកិយ អាក្រក់នៃខាងក្រោម។ យើងនឹងពិនិត្យមើលនូវផលប៉ះពាល់នៃការនេះ។ ភស្តុតាងបុរេគតិសាស្ត្របង្ហាញថា ពួកមីឡើវាយទាំងអស់សុទ្ធជាជឿថា ពួកគេកំពុងបំពេញរឿងប្រៀបប្រដូចអំពីពុរហមចារីទាំងដប់; នេះជាចំណេះដឹងទូទៅក្នុងចំណោមពួកគេ។ យើងនឹងបង្ហាញថាវិលយ៉ា មីឡើ មានការយល់ដឹងអំពីអ្វីដែលជាសម្រកកណ្តាលអធុរក្ស។ មីឡើ ជឿថា សម្រកកណ្តាលអធុរក្ស គឺជាសារនៃម៉ោងដំបូងមុន៖ នៃ ដានីយ៉ែល 8:14 និងវិវរណៈ 14:6-9។ គាត់ជឿថា សារនៃគាត់បានចាប់ផ្តើមប្រកាសនៃដើមទសវត្សរ៍ 1830 គឺជាសម្រកកណ្តាលអធុរក្ស «មើល! កូនកំលោះមកហើយ» ហើយថា ពុរហមចារីកំពុងយាងមកកាន់លោកិយក្នុងនាមជាកូនកំលោះ។

សម្រាប់ភាគច្រើននៃបុរេគតិសាស្ត្ររបស់ពួក Millerite ពួកគេជឿថា ពួកគេកំពុងបំពេញពាក្យប្រៀបប្រដូចអំពីពុរហមចារីទាំងដប់ ប៉ុន្តែពួកគេគិតថា សំឡេងអំពីការនាំពាក់កណ្តាលអធុរក្ស ពិតណាស់អំពីសារនៃពួកគេបានប្រកាស។ ទោះយ៉ាងណា នៅរដូវក្ដៅឆ្នាំ 1844 ការយល់ដឹងថាមីឡើ និងគ្រីមីស្ត្រីមួយ បានលេចឡើងគឺ៖ សំឡេងអំពីការនាំពាក់កណ្តាលអធុរក្ស គឺជាចលនាខ្មែរឡើយ។ ដោយរំពឹងថា ពុរហមចារីនឹងយាងមកនៃថ្ងៃដំបូងនៃខែឡើយ។ នោះហើយជាសំឡេងអំពីការនាំពាក់កណ្តាលអធុរក្សដ៏ពិតប្រាកដ។ នៅពេលដែល Miller បដិសេធសំឡេងអំពីការនាំពាក់កណ្តាលអធុរក្សដ៏ពិតប្រាកដនៃខែឡើយ ឆ្នាំ 1844 គាត់កំពុងបដិសេធបុរេគតិសាស្ត្រនៃរដូវក្ដៅឆ្នាំ 1844 ហើយគួរឱ្យប៉ះទង្គិចកាន់ជំហរមុនរបស់គាត់វិញថា វាគួរតែជាសារទូទៅកាន់ពីទសវត្សរ៍ 1830 ប៉ុណ្ណោះ។ ការយល់អំពីសកម្មភាពអន្តរកម្មនៃសំឡេងអំពីការនាំពាក់កណ្តាលអធុរក្ស គឺសំខាន់យ៉ាងខ្លាំង។ បុរសនិប្រឹក្សកម្មនិយមអំពី 2520 ដូចដែលពួក Millerite បានយល់ទេ អ្នកមិនអាចយល់អំពីសំឡេងអំពីការនាំពាក់កណ្តាលអធុរក្សបានឡើយ។ បុរសនិប្រឹក្សកម្មនិយមអាចយល់អំពីសំឡេងអំពីការនាំពាក់កណ្តាលអធុរក្ស ដូចដែលពួក Millerite បានយល់ទេ អ្នកនឹងផ្តល់កំរិតពិបាកបំផុតចុះទៅកាន់លោកិយអាក្រក់នៃខាងក្រោម។

នៃក្នុងបទបង្ហាញនេះ យើងនឹងចាប់ផ្តើមដោយលើកយកសេចក្តីពិតខុសៗនៃលើកកម្ពស់ ដល់សាសនិកអាដរនេទីសសម័យបច្ចុប្បន្ននៃបដិសេធយ៉ាងប្រាកដប្រជានៃ វិទ្យាសាស្ត្រនៃសុភវរុក្ខៈគម្ពីរ នៃក្រុមជំនុំអាដរនេទីសថ្មីឡើយ។ និងទំនើបអាដរនេទីសភាគច្រើន បដិសេធនៃ 2520។ យើងនឹងពិភាក្សាអំពីបញ្ហានេះតាមពុរហមចារី នៅពេលបន្តទៅមុខ ប៉ុន្តែនៃដំបូង យើងនឹងបង្ហាញថា Ellen White គាំទ្រ 2520 យ៉ាងពេញលេញ។ វិទ្យាសាស្ត្រ និងទំនើបភាគច្រើន ក៏បដិសេធការយល់ដឹងរបស់អ្នកគ្រូសត្វអំពី Daily ផងដែរ។ យើងនឹងបង្ហាញថា ការបដិសេធការយល់ដឹងរបស់អ្នកគ្រូសត្វ ដល់ថា Daily គឺជាសាសនាមិនជឿពុរ៖ នោះគឺជាការបដិសេធពុរវិញ្ញាណនៃការពុយាករណ៍។ វិទ្យាសាស្ត្រក៏បដិសេធជាសាធារណៈផងដែរ នូវការយល់ដឹងរបស់អ្នកគ្រូសត្វអំពីគ្រូ—គ្រូលើខេប្រាំ និងគ្រូលើខេប្រាំមួយ។ យើងនឹងចាប់ផ្តើមដោយបង្ហាញថា ការបដិសេធការយល់ដឹងរបស់អ្នកគ្រូសត្វអំពីគ្រូ

គឺជាការបដិសេធពរវិញញ្ញាណនៃការពុយាករណ៍។

សព្វថ្ងៃនៃនេះ អាត្មាទិសភាគច្រើន មានការយល់ដឹងមិនច្បាស់លាស់បំផុត អំពី 1290 និង 1335 ។ បើគ្មានការយល់ដឹងរបស់អ្នកគ្រួសត្រង់អំពី 1335 ទេ នោះក៏គ្មានមូលហេតុសម្រាប់ការបញ្ជាក់តាមព្រះគម្ពីរឡើយ ក្នុងការកំណត់អត្ថសញ្ញាណ “ពេលពន្យារពេល” ដដែលបានចាប់ផ្តើមនៅថ្ងៃទី 22 ខែមីនា ឆ្នាំ 1844 ។ បើមិនយល់អំពីពេលពន្យារពេលទេ មនុស្សសម្រាកមិនអាចយល់ច្បាស់អំពីចលនាផ្សេងៗនៃ “សម្បកែអធុរគុរ” បានឡើយ ។ បើមិនយល់អំពី “សម្បកែអធុរគុរ” ទេ នោះគេនឹងផ្តល់ចម្លើយខុស ទៅកាន់លោកិយអាក្រក់នៅខាងក្រោម ។ យើងនឹងបង្ហាញសេចក្តីពិតទាំងនេះនៅលើផ្ទាំងគំនូរ ដោយយោងតាមការអនុម័តយ៉ាងច្បាស់លាស់របស់វិញញ្ញាណនៃនាយ ហើយបន្ទាប់មកនឹងវិភាគវាចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែដោយមុនសិន យើងគួរមើលថា អ្វីខុសៗនេះបានធាតុបូរគុតិសាស្ត្រមីឡីយ៉ា និងអ្វីបានជាបង្កកើត “សម្បកែអធុរគុរ” ។

បុរសគុតិសាស្ត្រមីឡីយ៉ា និងការមកដល់នៃវេតាទីមួយ

យើងចាប់ផ្តើមជាមួយនឹង Uriah Smith ពីសៀវភៅ Thoughts on Daniel and Revelation ទំព័រ 521 ដើម្បីបង្ហាញបុរសគុតិសាស្ត្រ Millerite និងបញ្ជាក់អំពីឆ្នាំ 1798។ Uriah Smith សរសេរថា «លំដាប់ពេលវេលានៃព្រឹត្តិការណ៍ក្នុង Revelation 10 គួរមានបញ្ជាក់បន្ថែមទៀតដោយសារការពិតថា វេតានេះគឺដូចគ្នានឹងវេតាទីមួយនៃ Revelation 14»។ ក្នុង Revelation 10 មានវេតាដ៏មានឫទ្ធានុភាពមួយចុះមកពីស្ថានសួគ៌ ដោយមានសៀវភៅតូចមួយបើកនៅក្នុងដៃរបស់វា។ Ellen White ជូនដំណឹងដល់យើងថា វេតាដ៏មានឫទ្ធានុភាពនេះគឺជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយសៀវភៅតូចនោះគឺជាសៀវភៅដានីយ៉ែល។ នៅចុងបញ្ចប់នៃផ្នែកទីដប់ យ៉ូហានគួរមានបុរសបរិក្ខេបសៀវភៅតូចនោះ ដល់នឹងផ្តើមនៃក្នុងមាត់របស់គាត់ ប៉ុន្តែលើវីងនៃក្នុងក្រពះរបស់គាត់។ យ៉ូហានតំណាងឲ្យបុរសគុតិសាស្ត្រ Millerite ដល់ក្នុងនោះសាររបស់ដានីយ៉ែលមានរសធុរមែ ប៉ុន្តែនៅទៅកាន់ការខកចិត្តដ៏ល្អិត។ វេតាដ៏មានឫទ្ធានុភាពនៃ Revelation 10 តាមការយល់ឃើញរបស់អ្នកគ្រួសត្រង់ គឺជាវេតាទីមួយនៃ Revelation 14 — ពួកគេគឺជាវេតាដូចគ្នា។

ជាញឹកញាប់ យើងមិនបានចំណាយពេលច្រើនក្នុងការបញ្ជាក់ឲ្យច្បាស់អំពីវេតាទាំងនេះ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរវិវរណៈឡើយ ប៉ុន្តែយើងគួរតែផ្ទេរវិស័យនេះ។ វេតាដ៏មានឫទ្ធានុភាពនៅក្នុងវិវរណៈ 10 ក៏ជាវេតាដដែល William Miller បានជឿថា កំពុងបំពេញការអំពាវនាវនៅកណ្តាលអធុរគុរ ដោយសម្រេចកិច្ចការរបស់វេតាទីមួយនៅក្នុងវិវរណៈ 14 ថា៖ «ចូរក្រោកខ្ពស់ចំពោះ ហើយផ្សាយសិរីល្អអស់ទ្រង់ ដូចម្តងទៀតនៃការជំនុំជម្រះរបស់ទ្រង់បានមកដល់ហើយ»។ ម៉ោងនៃការជំនុំជម្រះរបស់ទ្រង់ ដល់ទៅលើ ដានីយ៉ែល 8:14។ វេតាទាំងនេះបង្ហាញអត្ថសញ្ញាណនៃវិស័យភាពផ្សេងៗនៃកិច្ចការដដែលគួរមានសម្រេច។

គួរឡប់មកកាន់ Uriah Smith វិញ៖ «កាលបុរសគុតិនៃព្រឹត្តិការណ៍ទាំងឡាយនៅក្នុងវិវរណៈ 10 គួរមានកំណត់ឲ្យច្បាស់បន្ថែមទៀត ដោយសារពិតដដែលថា

ទេវតានេះគឺដូចគ្នានឹងទេវតាទីមួយនៅក្នុងវិវរណៈ 14»។
គាត់បានពន្យល់អំពីអ្វីដែលភ្នាក់ងារបញ្ជាក់ជាមួយគ្នា៖
ទាំងពីរមានសារពិសេសមួយគ្នាបុរាណ,
ទាំងពីរបន្តលើសចេតុភូតិបុរាណរបស់ខ្លួនដោយសំឡេងខ្ពស់,
ទាំងពីរបុរាណស្រដៀងគ្នាដែលសំដៅទៅលើព្រះអង្គគបដក្ខិត,
ហើយទាំងពីរបុរាណអំពីពេលវេលា—មុនគេស្របថា ពេលវេលានឹងមិនមានទៀតឡើយ
ហើយមុនគេទៀតបុរាណថា ម៉ោងនៃការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះមានមកដល់ហើយ។ សារនៃ
វិវរណៈ 14:6 ស្ថិតនៅខាងនេះនៃការចាប់ផ្តើមនៃគ្រាចុងបញ្ចប់។

លោក Uriah Smith ថ្ងៃដែលថា ពេលវេលានៃបញ្ចប់គឺនៅឆ្នាំ 1798 ហើយសារនៃវិវរណៈ 14
មកក្នុងរយៈពេលនោះ។ គាត់បានសរសេរថា «ប៉ុន្តែ សារនៃវិវរណៈ 14:6
គួរមានដាក់ឱ្យស្ថិតនៅខាងនេះនៃការចាប់ផ្តើមនៃពេលវេលានៅទីបញ្ចប់។
វាជាការបុរាណអំពីម៉ោងនៃការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះដែលមានមកដល់ ហេតុដូច្នេះហើយ
វាគួរតែមានការអនុវត្តរបស់វានៅក្នុងជំនាន់ចុងក្រោយ។
ប៉ុន្តែមិនមានផ្ទុយអំពីម៉ោងនៃការជំនុំជម្រះដែលមានមកដល់ទេ។ លូទ័រ
និងសហការីរបស់គាត់ក៏មិនមានផ្ទុយវាដែរ។
ប៉ុន្តែមានពិចារណាអំពីការជំនុំជម្រះមួយដែលនឹងមក
ដោយស្ថិតនៅក្នុងអនាគតយ៉ាងមិនកំណត់
ហើយលូទ័របានកំណត់វាឱ្យស្ថិតឆ្ងាយយ៉ាងហោចណាស់បីរយឆ្នាំពីសម័យរបស់គាត់។
លើសពីនេះទៅទៀត ប៉ុន្តែមានការប្រកាសដ៏ប្រឆាំងនឹងការផ្ទុយបែបណាមួយដូច្នេះថា
ម៉ោងនៃការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះមានមកដល់ហើយ រហូតដល់ពេលកំណត់មួយ»។ ក្នុង 2
Thessalonians 2:1-3 ប៉ុន្តែមានបុរាណសន្និដ្ឋានថា ថ្ងៃនៃព្រះគ្រីស្ទមិនទាន់ដឹកមកដល់ទេ
លុះត្រាតែការផ្តុំគ្នាចេញមកមុនសិន
ហើយមនុស្សសន្តិវិហារគួរមានបរិក្ខេបមុនដៃឡើង។
ប៉ុន្តែមានលំនាំអំពីមនុស្សសន្តិវិហារ សុនដៃតូច ស្តាប់ប៉ាន់ប៉ាប
និងមានគុណប្រយោជន៍ពេលទាំងមូលនៃអំណាចកំពូលរបស់វាដោយការព្រមានមួយ
ដែលមានបន្តអស់រយៈពេល 1260 ឆ្នាំ ហើយមានបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1798។

នៅឆ្នាំ 1798 ការហាមឃាត់ប្រឆាំងនឹងការបុរាណថា
ថ្ងៃនៃព្រះគ្រីស្ទនៅជិតមានបញ្ចប់ទៅ។ គ្មានចុងបញ្ចប់មានចាប់ផ្តើម
ហើយគ្រាគួរមានដកចេញពីសង្គ្រោះភ្នាក់ងារ។ តាំងពីពេលនោះមក ទេវតានៃវិវរណៈ 14
បានចេញទៅ។ Uriah Smith មានបុរាណសន្និដ្ឋានថា «បុរាណសិរីអុនកនិងយ៉ូហាន» តាំងពីឆ្នាំ
1798 សាររបស់ទេវតាទីមួយបានចេញទៅហើយ។ នៅឆ្នាំ 1798 ទេវតាទីមួយនៃវិវរណៈ 14
មានមកដល់ក្នុងបុរាណសិរីអុនកនិងយ៉ូហាន—នេះគឺជាការយល់ដឹងរបស់អុនកក្នុងសក្តានុពល។
តាំងពីពេលនោះមក ទេវតានៃវិវរណៈ 14 បានបុរាណថា
ម៉ោងនៃការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះមានមកដល់ហើយ ហើយទេវតានៃពួក 10
បានឈរជំហររបស់ខ្លួនលើសមុទ្រ និងលើដី ដោយស្របថា
ពេលវេលានឹងមិនមានទៀតឡើយ។ អត្ថបទបញ្ញត្តិរបស់ពួកគេមិនអាចសង្ស័យបានទេ។
អំណះអំណាងទាំងអស់ដែលកំណត់ទីតាំងរបស់មួយ ក៏មានបុរាណសិរីអុនកក្នុងសក្តានុពលមួយទៀតដែរ។
ជំនាន់បច្ចុប្បន្ននៃកំពុងផ្ទុយសិរីអុនកក្នុងការបំពេញនៃនាយទាំងពីរនេះ។
នៅក្នុងការផ្ទុយអំពីការយោងមកវិញ ជាពិសេសចាប់ពីឆ្នាំ 1840 ដល់ 1844
ការបំពេញយ៉ាងពេញលេញ និងលម្អិតនៃនាយទាំងនេះមានចាប់ផ្តើមឡើង។

សូមមើលកំណត់ឆ្នាំ 1840 និង 1844 ដោយយោងទៅកាន់ទេវតាទីមួយនៃវិវរណៈ 14 ដដែលបានមកដល់ក្នុងឆ្នាំ 1798 ប៉ុន្តែក៏កំណត់ទេវតាទីមួយនៃឆ្នាំ 1840 ផងដែរ ជាកន្លងដដែលសារត្រូវបានប្រទានអំណាច។ ក្នុងការប្រកាសអំពីការយាងមកវិញ ជាពិសេសចាប់ពីឆ្នាំ 1840 ដល់ 1844 ការសម្រេចពេញលេញរបស់វាបានចាប់ផ្តើម។ ទីតាំងរបស់ទេវតាដដែលមានជើងមួយនៃលើសមុទ្រ ហើយជើងមួយទៀតនៃលើដី បង្ហាញអំពីវិសាលភាពដ៏ទូលំទូលាយនៃការប្រកាសរបស់គាត់។

សារនោះនឹងឆ្លងកាត់មហាសមុទ្រ ហើយពង្រីកទៅកាន់ជាតិសាសន៍នានា ហើយការប្រកាសអំពីការយាងមកវិញក៏បានទៅដល់សុចានីយបសេកកម្មម្នាក់ៗទាំងអស់នៃក្នុងពិភពលោក។ ចាប់ពីឆ្នាំ 1840 សាររបស់ទេវតាទីមួយ យោងតាម Ellen White ត្រូវបាននាំទៅដល់សុចានីយបសេកកម្មគ្រប់កន្លងនៃក្នុងពិភពលោក។ ការនេះបានសម្រេចឡើងនៃពេលវេលាដែលគោលការណ៍មួយចុងស្មើមួយឆ្នាំនៃនាយព្រះគម្ពីរ ត្រូវបានបញ្ចប់ដោយការដួលរលំនៃក្រុមពុទ្ធិស្វាមី។ នៅក្នុងចំណុចនេះ យើងមិនកំពុងដោះស្រាយលម្អិតទាំងនោះទេ ប៉ុន្តែក៏កំពុងរៀបចំឆាកសម្រាប់បុរសគុតិសាស្ត្រ Millerite និងចលនាការនៃ Midnight Cry។

ព្រឹត្តិការណ៍បុរសគុតិសាស្ត្ររស់ឆ្នាំ 1833 និងការផ្តាច់ចុះនៃផ្ទៃកាយៗ

ក្នុងឆ្នាំ 1833 ការផ្តាច់ចុះនៃផ្ទៃកាយបានកើតឡើង។ Ellen White បានអធិប្បាយនៃក្នុង The Great Controversy ទំព័រ 333 ថា៖ «នៅក្នុងឆ្នាំ 1833 ពីរឆ្នាំបន្ទាប់ពី Miller បានចាប់ផ្តើមបង្ហាញជាសាធារណៈអំពីភស្តុតាងនៃការយាងមក ក្នុងពេលឆាប់ៗរបស់ព្រះគ្រីស្ទ សញ្ញាចុងក្រោយនៃសញ្ញាទាំងឡាយដែលព្រះអង្គគង់គុរ ោះបានសន្មតថាជាសញ្ញានៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ បានលេចមក។ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលថា៖ “ផ្ទៃកាយទាំងឡាយនឹងផ្តាច់ចុះពីលើមេ”។ Matthew 24:29។ ហើយយ៉ូហាន ក្នុងគម្ពីរវិវរណៈ បានប្រកាសថា ខណៈដែលគាត់បានឃើញក្នុងនិមិត្តរូបអំពី ហេតុការណ៍ទាំងឡាយដែលត្រូវប្រកាសជាមុនអំពីថ្ងៃនៃព្រះ៖

“ផ្ទៃកាយនៃមេបានផ្តាច់មកលើផ្ទៃដី ដូចជាដើមល្អាបោះផុលល្អិតរំលោភរបស់វាចុះ នៅពេលដែលវាត្រូវខ្យល់ខ្យល់កក្រើក”។ Revelation 6:13។

ទំនាយនេះបានទទួលការសម្រេចយ៉ាងច្បាស់លាស់ និងគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍យ៉ាងខ្លាំង ក្នុងក្រុងរៀងអាចម៍ផ្ទៃកាយដ៏ធំនៃថ្ងៃទី 13 ឧសភា ឆ្នាំ 1833»។

សក្ខីកម្មរបស់ William Miller បានរៀបរាប់ថា៖ «នៅថ្ងៃសៅរ៍ បន្ទាប់ពីបរិភោគអាហារពេលព្រឹក្សា—ក្នុងរដូវក្តៅ ឆ្នាំ 1833 ខ្ញុំបានអង្គុយនៅតុសរសេររបស់ខ្ញុំ ដើម្បីពិនិត្យមើលចំណុចណាមួយមួយ ហើយនៃពេលខ្ញុំក្រោកឡើងចេញទៅផ្ទះ ក៏បានដឹងនេះបានចាប់បញ្ចូលមកក្នុង ចិត្តខ្ញុំដោយអំណាចខ្លាំងជាងពេលណាៗទាំងអស់ថា “ចូរទៅប្រាប់វាដល់ពិភពលោក”។ អារម្មណ៍នោះកើតឡើងភ្លាមៗ ហើយមកដោយអំណាចខ្លាំងដល់ថ្នាក់ ខ្ញុំបានអង្គុយចុះវិញលើកទៅអីរបស់ខ្ញុំ ដោយនិយាយថា “ខ្ញុំមិនអាចទៅបានទេ ព្រះអម្ចាស់”។ “ហេតុអ្វីមិនអាច?” ហាក់ដូចជាចម្លើយបានមកវិញ ហើយបន្ទាប់មក លេចទាំងអស់របស់ខ្ញុំក៏លេចឡើង គឺការខ្វះសមត្ថភាពរបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែក៏ខ្វះទេនារបស់ខ្ញុំបានក្លាយទៅជាផ្ទះផ្ទះយ៉ាងខ្លាំង ដល់ថ្នាក់ខ្ញុំបានចូលទៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញាដ៏ឱ្យរីកមួយជាមួយព្រះថា បើទ្រង់បើកផ្សារ ខ្ញុំនឹងទៅ ហើយបំពេញភារកិច្ចរបស់ខ្ញុំចំពោះពិភពលោក។ “តើអ្នកមានន័យដូចម្តេចដោយពាក្យថា បើកផ្សារ?” ហាក់ដូចជាបានមកដល់ខ្ញុំ។

ខ្ញុំក៏និយាយថា មនោហើយ

បើខ្ញុំទទួលបានការអញ្ជើញឲ្យនិយាយជាសាធារណៈនៅក្នុងនាមខ្ញុំនឹងទៅ ហើយបុរាណប្រជុំពួកគេអំពីអ្វីដែលខ្ញុំបានរកឃើញក្នុងព្រះគម្ពីរអំពីការយាងមករបស់ព្រះអម្ចាស់។ ភូមិមាននោះ បន្ទុកទាំងមូលរបស់ខ្ញុំក៏រលាយហាត់អស់។ ហើយខ្ញុំមានអំណរ

ដោយគិតថា បុរាណជាខ្ញុំនឹងមិនគួរមានហៅឲ្យធុរវិជ្ជាចុះនោះទេ

ពីព្រោះខ្ញុំមិនដែលទទួលបានការអញ្ជើញបែបនេះឡើយ

ការលុបបំបាត់របស់ខ្ញុំក៏មិនគួរមានគំរាមទេ ហើយខ្ញុំក៏មានការរំពឹងចិត្តច្បាស់ណាស់ថា នឹងគួរមានអញ្ជើញទៅកាន់ទីកន្លែងនោះដែរ។

បុរាណក្នុងនោះម្តងទៀតហើយពីពេលនោះ មុនពេលខ្ញុំចាកចេញពីបន្ទប់

កូនបុរសមុនាក៏របស់លោក Guilford នៅ Dresden

ដែលស្ថិតនៅចម្ងាយបុរាណដប់បួនម៉ាយពីលំនៅរបស់ខ្ញុំ បានចូលមក

ហើយនិយាយថា ឪពុករបស់គាត់បានឮពីឲ្យមកហៅខ្ញុំ

ហើយចង់ឲ្យខ្ញុំគ្រឿងទៅផ្ទះជាមួយគាត់ ដោយខ្ញុំសន្មតថា

បុរាណជាគាត់ចង់ជួបខ្ញុំទាក់ទងនឹងកិច្ចការណាមួយ។ ខ្ញុំបានសួរគាត់ថា

គាត់ចង់បានអ្វី។ គាត់ឆ្លើយថា នៅចុងបន្ទប់

នឹងមិនមានអ្នកអធិប្បាយនៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ពួកគេទេ ហើយឪពុករបស់គាត់ចង់ឲ្យ

ខ្ញុំទៅនិយាយជាមួយបុរាណជនអំពីបុរាណបទនៃការយាងមករបស់ព្រះអម្ចាស់។

ខ្ញុំបានខឹងខ្លួនឯងភ្លាមៗ ចំពោះការដែលខ្ញុំបានធុរវិជ្ជាចេក្នុងសញ្ញានោះ។

ខ្ញុំបានបោះបង្គោលមាត់នឹងព្រះអម្ចាស់ ហើយសម្រេចចិត្តថាមិនទៅទេ។

ខ្ញុំបានចាកចេញពីក្រុមបុរសនោះ ដោយមិនឲ្យចម្ងល់អ្វីដល់គាត់ឡើយ

ហើយបានទៅសម្រាកខ្លួនក្នុងព្រះវិហារមួយនៅក្នុងនោះ ដោយទុកខ្លួននៅខ្លាំង។

បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានតស៊ូជាមួយព្រះអម្ចាស់បុរាណមួយម្តង

ដោយព្យាយាមដោះខ្លួនខ្ញុំចេញពីសេចក្តីសង្ស័យដែលខ្ញុំបានធុរវិជ្ជាជាមួយទ្រង់

ប៉ុន្តែខ្ញុំរកមិនឃើញការផ្លាស់ប្តូរឡើយ។

មានសេចក្តីមួយបានបោះតុល្យភាពនៃការរបស់ខ្ញុំថា

“តើអ្នកនឹងធុរវិជ្ជាចេក្នុងសញ្ញាជាមួយព្រះ ហើយបំពានវាយ៉ាងឆាប់រហ័សដូចនេះឬ?”

ហើយអំពើហាមឃាត់នេះដែលបំពានការធុរវិជ្ជាចុះនោះ បានគ្របសង្កត់ខ្ញុំ។ ទីបំផុត

ខ្ញុំបានចុះចូល ហើយសន្យាចំពោះព្រះអម្ចាស់ថា បើទ្រង់នឹងគាំទ្រខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងទៅ

ដោយទុកចិត្តលើទ្រង់ឲ្យប្រទានព្រះគុណ និងសមតុល្យភាពដល់ខ្ញុំ

ដើម្បីបំពេញអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលទ្រង់នឹងទាមទារពីខ្ញុំ។ ខ្ញុំបានគ្រឿងទៅផ្ទះវិញ

ហើយឃើញក្រុមបុរសនោះនៅតែដដែល។ គាត់នាំយកដល់ក្រុមអាហារចុងត្រែង

ហើយខ្ញុំក៏បានគ្រឿងទៅ Dresden ជាមួយគាត់។ នេះហើយជាបង្កើននៃ Miller

នៅក្នុងរដ្ឋកុតនៅ ឆ្នាំ 1833 បានចាប់ផ្តើមបុរាណសាស្ត្រនេះជាសាធារណៈ។ នៅខែធ្នូ

ឆ្នាំ 1833 ការផ្តាច់ចុះនៃកាយទាំងឡាយ បានបន្តថែមទៀតដ៏ឱឡារីកដល់សាររបស់គាត់។

១៨៤០៖ ការសម្រេចព្រះបន្ទូលទំនាយ និងចក្រភពអូតូម៉ង់

នៅឆ្នាំ 1840 អលេកស័រ វ៉ាយត

បានអធិប្បាយអំពីការសម្រេចព្យាយាមរំលឹកឲ្យកត់សម្គាល់មួយ។

វគ្គនេះជាញឹកញាប់គួរមានជំទាស់នៅក្នុង Spirit of Prophecy

ដោយមានអ្នកខ្លះអះអាងថា អ្វីយ៉ា ស៊ីមី បានបញ្ចូលវាទៅក្នុង The Great

Controversy ប៉ុន្តែវាគ្រប់យ៉ាងនេះគឺមានមូលដ្ឋានឡើយ។

នាងកំពុងនិយាយអំពីលំដាប់នៃការសម្រេចព្យាយាមដែលនាំមកដល់ឆ្នាំ 1840

រួមទាំងការផ្តល់កម្មវិធីនៃផ្ទៃកាយ និងថ្លៃដីកា។ នាងបានសរសេរថា៖ «នៅក្នុងឆ្នាំ 1840 ការសម្រេចព្យាយាមដ៏គួរឱ្យកត់សម្គាល់មួយទៀត បានបង្កឱ្យមានការចាប់អារម្មណ៍យ៉ាងទូលំទូលាយ»។

នាងកំពុងសំដៅទៅលើទំនាយព្រះគម្ពីរ មិនមែនគ្រាន់តែជាការទស្សន៍ទាយរបស់មនុស្សសង្គម Josiah Litch ប៉ុណ្ណោះទេ។ ពីរឆ្នាំមុននោះ Josiah Litch ដែលជាគ្រូបម្រើដ៏សំខាន់មុននាក់ក្នុងការប្រកាសអំពីការយាងមកជាលើកទីពីរ បានបោះពុម្ពផ្សាយសេចក្តីពន្យល់មួយអំពីវិវរណៈ ៩ ដោយទាយទុកជាមុនអំពីការរំលាយនៃក្រុមភពអូតូម៉ង់។ តាមការគណនារបស់គាត់ អំណាចនេះត្រូវបានផ្តល់លំនាំថ្ងៃទី ១១ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៤០។ នៅពេលរលោងលែងនៃកំណត់នោះ បុរសទេវតាគឺ តាមរយៈបសេកជនរបស់នាង បានទទួលយកការការពារពីអំណាចសម្ព័ន្ធមិត្តភាពនៃវិបដ្ឋបាលហើយដោយហេតុនេះ នាងបានដាក់ខ្លួនឯងឱ្យស្ថិតនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់ជាតិសាសន៍គ្រិស្ត។ ព្រឹត្តិការណ៍នោះបានបំពេញការទាយទុកជាមុននោះយ៉ាងគួរឱ្យពិតប្រាកដ។ នៅពេលដល់រឿងនេះត្រូវបានគេដឹង មនុស្សជាច្រើនបានជឿជាក់លើភាពគួរឱ្យនឹកស្មារតីនៃការបកស្រាយទំនាយដល់ Miller និងសហការីរបស់គាត់បានទទួលយក ហើយកម្រិតដ៏អស្ចារ្យមួយត្រូវបានផ្តល់ឱ្យចលនាអាដរនេះ។ បុរសដែលមានការអប់រំ និងមានឋានៈ បានរួមជាមួយ Miller ក្នុងការអធិប្បាយ និងបោះពុម្ពផ្សាយទស្សនៈរបស់គាត់ ហើយចាប់ពីឆ្នាំ ១៨៤០ ដល់ ១៨៤៤ កិច្ចការនេះបានរីកសាយយ៉ាងឆាប់រហ័ស។

អ្វីយ៉ា សុមីធ បានប្រាប់យើងថា ទេវតាទីមួយនៃវិវរណៈ 14 បានមកដល់នៅឆ្នាំ 1798 ប៉ុន្តែវាជាទេវតាដដែលនឹងទេវតានៃវិវរណៈ 10។ នៅក្នុងវិវរណៈ 10 យ៉ូហានត្រូវបានបង្កើតឱ្យយកសៀវភៅតូចចេញពីដៃទេវតា ហើយបរិភោគវា ហើយវានឹងក្លាយជាផ្ទៃអមែននៅក្នុងមាត់របស់គាត់។ សាររបស់ពួកមីឡែវ៉ាត់បានក្លាយជាផ្ទៃអមែននៅថ្ងៃទី 11 ខែសីហា ឆ្នាំ 1840 បន្ទាប់ពីរយៈពេលពីរឆ្នាំនៃការព្យាយាមអំពីការដួលរលំនៃក្រុមភពអូតូម៉ង់ ដោយផ្អែកលើគោលការណ៍មួយថ្មីស្តីពីនិមិត្តរូបនៃព្រះបន្ទូលទំនាយក្នុងព្រះគម្ពីរ។ នៅពេលព្រឹត្តិការណ៍នោះត្រូវបានបំពេញយ៉ាងគួរឱ្យពិតប្រាកដ សារដែលពួកគេបានប្រកាសនោះក៏បានក្លាយជាផ្ទៃអមែននៅក្នុងមាត់របស់ពួកគេ។

នៅថ្ងៃទី 11 ខែសីហា ឆ្នាំ 1840 សារនោះបានក្លាយជាផ្ទៃអមែននៅក្នុងមាត់របស់ពួកគេ។ យ៉ូហានត្រូវបានបង្កើតឱ្យយកសៀវភៅតូចចេញពីដៃទេវតាដែលបានចុះមក។ ទេវតានោះចុះមកនៅថ្ងៃទី 11 ខែសីហា ឆ្នាំ 1840 ហើយទេវតានៃវិវរណៈ 10 នេះ គឺជាទេវតាដដែលនឹងទេវតាទីមួយនៃវិវរណៈ 14។ ទេវតានៃវិវរណៈ 14 មកដល់នៅឆ្នាំ 1798 ក្នុងពេលរលោចបញ្ចប់ ប៉ុន្តែសាររបស់គាត់ត្រូវបានប្រទានអំណាចនៅឆ្នាំ 1840។ អលេនៃ វ៉ាយត៍ និយាយថា នៅពេលព្រឹត្តិការណ៍នោះត្រូវបានគេស្គាល់ មហាជនជាច្រើនត្រូវបានបញ្ចូលចូលអំពីភាពគួរឱ្យនឹកស្មារតីនៃគោលការណ៍នៃការបកស្រាយទំនាយ ដល់មីល្លែរ និងសហការីរបស់គាត់បានយកប្រើ។ ចាប់តាំងពីទសវត្សរ៍ 1930 ដោយចាប់ផ្តើមនៅឆ្នាំ 1919 ប៉ុន្តែវាជាពិសេសនៅក្នុងទសវត្សរ៍ 1930 សាសនាអាឌ្រីស្តបានបដិសេធច្បាប់នៃការបកស្រាយទំនាយ ដល់មីល្លែរ និងសហការីរបស់គាត់។

សំគាត់មានយកបុរេ—ចុះហប់ទាំងនោះគឺជាវិធីសាស្ត្របុរេប្រវត្តិជាភស្តុតាងក្នុងការសិក្សាព្រះគម្ពីរ។

តារាងឆ្នាំ 1843 និងពេលវេលា

គោលសញ្ញាបន្ទាប់ក្នុងបុរេគតិសាស្ត្រ គឺតារាងឆ្នាំ 1843
ដដែលគួរមានផលិតឡើងនៅខែសីហា ឆ្នាំ 1842។ Ellen White មានបុរសសន្និដ្ឋាន៖
«ខ្ញុំបានឃើញថា តារាងឆ្នាំ 1843 គួរមានដឹកនាំដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់
ហើយថាវាមិនគួរត្រូវបានកែប្រែឡើយ
ថាក្នុងខែទាំងនោះគឺដូចដដែលទ្រង់បានស្រាវជ្រាវហ្មឺនយុទ្ធសាស្ត្រ
ហើយថាព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ស្ថិតនៅលើវា
ហើយបានបាំងកំហុសមួយនៅក្នុងក្នុងខែខុសៗ
ដូចនេះគ្មាននរណាម្នាក់អាចឃើញវាបានឡើយ
រហូតដល់ព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ត្រូវបានដកចេញ»។ តារាងនេះគឺជាគោលសញ្ញាព្យាករណ៍មួយ
ដដែលគួរមានផលិតឡើងនៅខែសីហា ឆ្នាំ 1842។ នៅខែមិថុនា ឆ្នាំ 1842
ពួកសាសនាចក្រប្បកស្ថេត៍បានបិទទ្វាររបស់ខ្លួន ហើយទៅកាន់ពិធីប្រជុំមកដល់។

ពីសង្ខេបនៅ Testimonies ភាគទីមួយ ទំព័រ 21៖ «នៅខែមិថុនា ឆ្នាំ 1842 លោក Miller
បានបង្ហាញនូវសិរីលាភៈលើកទីពីររបស់លោក នៅវិហារ Casco Street ក្នុងទីក្រុង
Portland រដ្ឋ Maine។ លើកលែងតែម៉ោងករណីខុសគ្នាគ្នា
និយាយផ្សេងៗបានបិទទ្វារវិហាររបស់ពួកគេមិនឲ្យលោក Miller ចូលទេ»។ Ellen White
ប្រាប់យើងថា ជាគ្រឹះស្ថានបរិស័ទអាដរនេទីស្ទង់ទីប្រាំពីរ
យើងគួររៀនគិតពិចារណាពីមូលហេតុទៅដល់ផលវិបាក។
មូលហេតុដដែលនាំឲ្យវិហារប្បកស្ថេត៍បិទទ្វាររបស់ពួកគេ គឺការណែនាំផ្ទាំងតារាងនេះចូលមក។
នៅពេលផ្ទាំងតារាងនេះត្រូវបានណែនាំនៅខែសីហាវិហារប្បកស្ថេត៍បានសម្រេចថា ពួក
Millerites ជាពួកអនុកលលោកលន់ក្នុងជំនឿដដែលគួរត្រូវបានបំបាត់។

ការខកចិត្តលើកដំបូងកើតឡើងបន្ទាប់មក។ ពីសង្ខេបនៅ *The Great Controversy*
ទំព័រ 393៖ «តាំងពីដើមឆ្នាំ 1842 មក ការណែនាំដដែលបានផុតពីក្នុងព្រះបន្ទូលទំនាយនេះ
ឲ្យសរសេរនិមិត្ត ហើយផ្ទុយឲ្យវាច្បាស់លាស់លើតារាង
ដើម្បីឲ្យអ្នកដដែលអាចអាចរកទៅបាន នោះបានជំរុញឲ្យ Charles Fitch
រៀបចំតារាងទំនាយមួយ ដើម្បីបង្ហាញនិមិត្តទាំងឡាយក្នុងសង្ខេបនៅដានីយ៍លែ
និងវិវរណៈ»។ Charles Fitch ដដែលបានស្នើសុំការខកចិត្តដ៏ធំនៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ
1844 បន្តិច ត្រូវបានព្រះអម្ចាស់បុរេគតិសាស្ត្រនេះ។
គាត់បានរៀបចំតារាងនោះ ដដែលគួរត្រូវបានបោះពុម្ពផ្សាយនៅខែសីហា ឆ្នាំ 1842។

ការបោះពុម្ពផ្សាយតារាងនេះ ត្រូវបានចាត់ទុកថាជាការបំពេញតាមបញ្ជារបស់ហាហេតុ។
ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ គ្មាននរណាម្នាក់បានកត់សម្គាល់អំពីការពន្យារពេលដដែលហាក់ដូច
ជាមានក្នុងការសម្រេចនៃនិមិត្តនោះឡើយ។
ពេលវេលានៃការពន្យារពេលត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងទំនាយដដែលនោះ។
បន្ទាប់ពីការខកចិត្ត ខគម្ពីរនេះបានលេចមកថាមានសារៈសំខាន់ថា៖
«ដុបិតនិមិត្តនោះនៅសម្រាប់ពេលកំណត់មួយទៀត ប៉ុន្តែនៅចុងបញ្ចប់វានឹងនិយាយ
ហើយមិនកុហកឡើយ ទោះបីវាយឹកយ៉ាងណាក៏ដោយ ចូររង់ចាំវាចុះ ពីព្រោះវាប្រាកដជានឹងមក
វានឹងមិនយឺតយ៉ាវឡើយ។ មនុស្សសុចរិតនឹងរស់ដោយសារសេចក្តីជំនឿ»។

ពលរដ្ឋលោកគោរពនាយករដ្ឋមន្ត្រីនេះ គឺជាការខកចិត្តតួលើកទីមួយ ដល់កិច្ចឡើងនូវចុងទី 22 ខែមីនា ឆ្នាំ 1844។

ពួកមីឡិវាយក៏បានព្យាយាមអំពីចុងបញ្ចប់នៃពិភពលោកនូវកុនុងឆ្នាំ 1843

ដោយប្រើការរាប់ពលរដ្ឋតាមព្រះគម្ពីរ។

នូវពលរដ្ឋដែលព្រះអម្ចាស់មិនបានយាងមកកុនុងពលរដ្ឋនេះ

ការខកចិត្តតួលើកទីមួយក៏បានកើតឡើងនូវចុងទី 22 ខែមីនា ឆ្នាំ 1844។

នេះហើយជាពលរដ្ឋលោកគោរពនាយករដ្ឋមន្ត្រី។

នេះជាពលរដ្ឋលោកគោរពនាយករដ្ឋមន្ត្រីប្រដាប់អំពីព្រះហស្តចារីដប់នាក់ កុនុង ហាហតុក ២ និងកុនុង ដានីយ៉ែល ១២។ ដានីយ៉ែល ១២:១១ ចង់ថា៖

«ហើយចាប់តាំងពីពលរដ្ឋដែលព្រះបាទប្រដាប់ប្រដាប់ផ្សេងៗមានដកចេញ...»

អ្នកបុរាណសាស្ត្រយល់ថា សាសនាបរទេសគួរមានបង្កបង្កើននូវឆ្នាំ 508

ដោយកុល្យវិសយកដ៏យជម្នះលើពួកវិស្វកុត។

ចាប់ពីពលរដ្ឋដែលសាសនាបរទេសគួរមានដកចេញ

ហើយអំណាចសម្បជញ្ញាបត្រគួរមានតាំងឡើង (សាមសិបឆ្នាំក្រោយមក គឺនូវឆ្នាំ 538)

នេះនឹងមាន 1290 ចុងទី ខបន្ទាប់ចង់ថា៖ «មានពរហើយ អ្នកដដែលរង់ចាំ

ហើយមកដល់មួយពាន់បីរយសាមសិបប្រាំចុងទី»។ 508 ឬក៏ 1335 សម័យនឹង 1843។

«មានពរហើយ អ្នកដដែលមកដល់ឆ្នាំ 1843»។ 1335 សម័យពលរដ្ឋលោកគោរពនាយករដ្ឋមន្ត្រី ដោយចង់ថា៖

«មានពរហើយ អ្នកដដែលរង់ចាំ ហើយមកដល់ឆ្នាំ 1843»។

បើអ្នកកាន់ខ្ជាប់នូវការយល់ដឹងរបស់អ្នកបុរាណអំពី “ប្រដាប់ចុងទី” ដូចដែល Ellen White កាន់ខ្ជាប់ នេះរឿងនេះច្បាស់លាស់។

ដើម្បីបំប៉នកុល្យវិសយកដ៏យជម្នះ អសោយ 30:18 ចង់ថា «ដូចនេះ ព្រះយេស៊ូវនឹងរង់ចាំ»។ នូវទីនេះ

ព្រះអម្ចាស់គឺជាកូនកំលោះកុនុងពាក្យប្រដាប់ប្រដាប់អំពីសុភ័ព្វព្រះហស្តចារីទាំងដប់

ហើយទ្រង់កំពុងពន្យារពេល។ «ដូចនេះ កូនកំលោះនឹងពន្យារពេល

ដើម្បីបំប៉នទ្រង់ប្រទានព្រះគុណដល់អ្នករាល់គ្នា ហើយដូចនេះ

ទ្រង់នឹងគួរមានលើកតម្កល់ ដើម្បីបំប៉នទ្រង់មានព្រះមេត្តាគ្រូណាច់ពោះអ្នករាល់គ្នា ដុបិតព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះនៃការជំនុំជម្រះ។ មានព្រះពរហើយ អស់អ្នកដដែលរង់ចាំទ្រង់»។

នេះស្របគ្នានឹង ដានីយ៉ែល 12:12៖ «មានព្រះពរហើយ អ្នកណាដែលរង់ចាំ ហើយមកដល់ 1335»។ កូនកំលោះពន្យារពេលនូវចុងទី 22 ខែមីនា ឆ្នាំ 1844។

មានព្រះពរមួយគ្នាជាប់នឹងការមកដល់ការខកចិត្តតួលើកទីមួយ ហើយបន្ទាប់មករង់ចាំ។

នូវពលរដ្ឋអ្នកមកដល់ទីនេះ អ្នកគួររង់ចាំ។ តើអ្នកកំពុងរង់ចាំអ្វី? ហាហតុក 2:3 ចង់ថា

«ដុបិតនិមិត្តនៃតែសម្បជញ្ញាបត្របំប៉នកុល្យវិសយកដ៏យជម្នះ ប៉ុន្តែនៃចុងបញ្ចប់ វានឹងនិយាយ

ហើយមិនកុហកទេ ទោះបីពន្យារពេលក៏ដោយ ច្បាស់រង់ចាំ»។ ព្រះពរនៃការមកដល់ 1335

គឺជាព្រះពរនៃការមកដល់បុរេគុតិសាស្ត្រនេះ

ដល់ជាកុនុងដៃដៃព្រះអម្ចាស់នឹងសម្រេចការស្រុកនៃពាក់កណ្តាលអធ្យាគ្រូ។

មិនមែនមនុស្សស្របនឹងគួរមានអនុញ្ញាតឱ្យចូលរួមកុនុងការស្រុកហៅពលករណ្តាល អធ្យាគ្រូទេ។ មនុស្សស្របនេះបានផ្សព្វផ្សាយជាមួយពួក Millerites

មិនមែនដោយសារបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេជាមួយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ

ឬដោយការសិក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយខ្លួនឯងទេ ប៉ុន្តែដោយសារការភ័យខ្លាច។

មុនពេលការស្រុកហៅពលករណ្តាលអធ្យាគ្រូមកដល់

ព្រះអម្បបាស់បានបំបែកបងប្អូនទាំងនេះចេញពីចលនានោះ។ ការខកចិត្តកល្លិកទីមួយគឺជា ផុតកែមួយនៃដំណើរការដែលរៀបចំសម្រាប់ការស្រុកហៅពលករដល់អធុរកិច្ច។ តាមសច្ចក្រឹតរបស់ Ellen White បុរសនិយាយនឹងមិនយល់អំពីការនេះទេ នោះយើងនឹងផ្តល់កំណត់ត្រាពីផ្លូវ ទៅកាន់លោកិយអាក្រក់នៅខាងក្រោម។

ការប្រទានអំណាចដល់សាររបស់ទេវតាទីពីរ

ពីសៀវភៅ Early Writings ទំព័រ 238: «ជិតដល់ចុងបញ្ចប់នៃសាររបស់ទេវតាទីពីរ ខ្ញុំឃើញបានលឿនដ៏អស្ចារ្យមួយពីស្ថានសួគ៌បំភ្លឺមកលើប្រជាជនរបស់ព្រះ។ ការសម្រេចនៃលើសហកម្មដូចជាភូមិចង្វែងដូចព្រះអាទិត្យ ហើយខ្ញុំឃើញបានឡើងទៅកាន់ឡាយស្រុកឡើងថា “មើលចុះ កូនកំលោះកំពុងមកហើយ!”»។ នេះគឺជាសម្រុកកណ្តាលអធុរកិច្ច ដែលត្រូវផ្តល់អំណាចដល់សាររបស់ទេវតាទីពីរ។ អ្នកកត់សម្គាល់បានយល់ថា សាររបស់ទេវតាទីមួយមានមកដល់នៅឆ្នាំ 1798 ប៉ុន្តែត្រូវបានប្រទានអំណាចដោយការដួលរលំនៃចក្រភពអូតូម៉ង់នៅឆ្នាំ 1840។ សារទាំងអស់មកដល់នៅចំណុចមួយក្នុងពេលវេលា ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានប្រទានអំណាច។ សាររបស់ទេវតាទីពីរមកដល់នៅថ្ងៃទី 22 ខែមីនា ឆ្នាំ 1844 នៅពេលដែលពួកសាសនាចក្រប្រកួតស្តេចបានបិទទ្វាររបស់ខ្លួនប្រឆាំងនឹងសាមីលីរាយភ័យ។ សម្រុកកណ្តាលអធុរកិច្ចប្រទានអំណាចដល់សាររបស់ទេវតាទីពីរ។ សាររបស់ទេវតាទីបីមកដល់នៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 ហើយត្រូវបានប្រទានអំណាចនៅពេលដែលទេវតាដ៏មានអំណាចក្នុងវិវរណៈ 18 ចូលរួមជាមួយ។ សារគ្រប់យ៉ាងមកដល់ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានប្រទានអំណាច។ នេះជាអ្វីដែលខាន់ដល់ត្រូវយល់។

ការយំនៅពាក់កណ្តាលអធុរកិច្ចប្រទានអំណាចដល់សាររបស់ទេវតាទីពីរ។ ទេវតាទាំងឡាយត្រូវបានចាត់ចែងពីស្ថានសួគ៌មក ដើម្បីបង្ហាញនូវពួកបរិសុទ្ធជនដែលអស់សង្ឃឹម ហើយរៀបចំពួកគេសម្រាប់កិច្ចការដ៏ធំដ៏ល្អនៅខាងមុខពួកគេ។ មនុស្សដែលមានទោសលុបបំផុតមិនមែនជាអ្នកដំបូងដែលទទួលបាននេះឡើយ។ William Miller មិនមែនជាអ្នកដំបូងដែលទទួលបាននេះទេ; ផុយទៅវិញ គាត់ជាអ្នកចុងក្រោយដែលទទួលបាន។ គាត់ជាអ្នកមានទោសលុបបំផុតក្នុងការយល់អំពីសារនេះ ខណៈដែល Samuel Snow ជាអ្នកដំបូង។ អស់អ្នកដែលកាលមុនបានដឹកនាំក្នុងកិច្ចការនេះ គឺជាអ្នកចុងក្រោយដែលទទួល ហើយជួយបង្កើនការយំនោះ។ តាមប្រវត្តិសាស្ត្រ មនុស្សចុងក្រោយដែលទទួលយកសារនៃការយំនៅពាក់កណ្តាលអធុរកិច្ច គឺ William Miller។

ពី សច្ចក្រឹតទាំងនៃដ៏មហិមា, 376: ក្នុងអំឡុងពេលនៃការប្រទានអំណាចដល់សម្រុកកណ្តាលអធុរកិច្ច ប្រហែល 50,000 នាក់បានចាកចេញពីពួកជំនុំទាំងឡាយ។ ដោយសារកិច្ចការរបស់ Miller មានទំនោរនាំឱ្យពួកជំនុំបានរឹងមាំឡើង នៅដំបូងត្រូវបានទទួលយកដោយការពេញចិត្ត ប៉ុន្តែ នៅពេលអ្នកប្រមូល នឹងមិនដឹកនាំសាសនាបានសម្រេចប្រឆាំងនឹងគោលលទ្ធផលអំពីការយាងមកវិញ ហើយមានបំណងបង្ការការរំជើបជួលទាំងអស់អំពីប្រធានបទនេះ ពួកគេបានប្រឆាំងវាពីទីកាធម្មមនសីនា ហើយបដិសេធមិនឱ្យសមាជិករបស់ខ្លួនមានសិ

ទុកចិត្តលើការអធិប្បាយអំពីការយាងមកជាលើកទីពីរ
ឬសូមប្រឹក្សានិយាយអំពីសច្ចក្តីសង្ឃឹមរបស់ពួកគេក្នុងការប្រជុំសង្គមផង។
មេដឹកនាំនៅក្នុងពួកជំនុំ Adventist សព្វថ្ងៃនៃ៖
ដលៃហាមឃាត់ការបង្រៀនសារនេះនៅក្នុងពួកជំនុំ
និងសូមប្រឹក្សានៅក្នុងគម្រោងធម្មនុញ្ញក្នុងជនជន
គួរឲ្យមានបង្ហាញជាប្រសព្វលទ្ធក្នុងមុននៃទីនេះ ក្នុងចលនា Millerite។

អ្នកដទៃបានឃើញខ្លួនឯងស្ថិតនៅក្នុងការសាកល្បងដ៏ធំ
និងក្នុងសច្ចក្តីច្បាប់ច្បាប់យ៉ាងខ្លាំង។ ពួកគេស្មោះត្រង់ក្នុងជំនុំរបស់ខ្លួន
ហើយមិនចង់បំបែកខ្លួនចេញឡើយ ប៉ុន្តែ
នៅពេលពួកគេឃើញសច្ចក្តីបន្ទាល់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគួរឲ្យមានការរំខាន
ហើយសិទ្ធិរបស់ពួកគេក្នុងការសិរិះអង្កេតពុទ្ធភាពគួរឲ្យមានបដិសេធ
នោះពួកគេមានអារម្មណ៍ថា
សច្ចក្តីសុម្រោះគ្រប់ចំពោះព្រះហឫទ័យពួកគេមិនឲ្យចុះចូលឡើយ។
អស់អ្នកដលៃស្រងែរការបិទបាំងសច្ចក្តីបន្ទាល់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ
មិនអាចគួរឲ្យមានថាទុកជាអ្នកបង្កកិច្ចជាមួយជំនុំរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានឡើយ។
ហេតុនេះហើយ ពួកគេមានអារម្មណ៍ថា ខ្លួនមានមូលហេតុគ្រឹមគួរក្នុងការបំបែកខ្លួនចេញពីការគ្រប់គ្រងទាំងពីរមុនរបស់ពួកគេ។ នៅរដូវក្តៅ ឆ្នាំ 1844 ប្រហែល 50,000
នាក់បានដកខ្លួនចេញពីក្រុមជំនុំទាំងឡាយ។

ការយល់ដឹងរបស់ Miller និងសម្បត្តិពាក់កណ្តាលអធ្យាស្រ័យពិតប្រាកដ

ពីសៀវភៅរបស់អលែឌឺវី Damsteegt ដលៃមានចំណងជើងថា *Foundation of
Seventh-day Adventist Message and Mission* មីឡឺវបានជឿថា ការប្រកាសនៃ ដានីយ៍លែ
8:14 និងទេវតាទីមួយនៃវិវរណៈ 14 គឺជា «សម្បត្តិកណ្តាលអធ្យាស្រ័យ»—«មើល
ក្នុងកំលោះកំពុងមកហើយ»។ គាត់បានជឿថា
សារនេះកំពុងកំណត់អត្តសញ្ញាណអំពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ។
មីឡឺវបានគិតថា បុរសគិតសាស្ត្រទាំងមូលគឺជា «សម្បត្តិកណ្តាលអធ្យាស្រ័យ» ប៉ុន្តែ Ellen White
ចូលដៃថា «សម្បត្តិកណ្តាលអធ្យាស្រ័យ» បានសម្រេចឡើងនៅចំណុចជាក់លាក់មួយ។ Samuel
Snow បានដាក់ចំណងជើងបទបង្ហាញរបស់គាត់ថា «សម្បត្តិកណ្តាលអធ្យាស្រ័យពិត»
ដើម្បីបំបែកចេញពីការបង្រៀនរបស់ពួក Millerite ដលៃថា «សម្បត្តិកណ្តាលអធ្យាស្រ័យ»
ជាសារទូទៅ។

មនុស្សដលៃមានសភាពខាងវិញ្ញាណផ្សេងៗទៀតបំផុតបានទទួលសារនោះមុនគេ
ហើយអ្នកដលៃកាលពីមុនបានដឹកនាំក្នុងកិច្ចការនោះវិញ
ជាអ្នកចុងក្រោយដលៃទទួល
ហើយជួយបន្តថែទាំសង្កេតការអំពាវនាវនោះកាន់តែខ្លាំងឡើង។ William Miller
ដលៃបានដឹកនាំកិច្ចការនោះចាប់តាំងពីឆ្នាំ 1833 តទៅ បានស្និទ្ធជាមួយសារនៃ Midnight
Cry នៅពេលវាមកដល់ក្នុងខែសីហា ឆ្នាំ 1844។
លោកមិនប្រកាន់ចិត្តអំពីការបំបែកខ្លួនចេញពីពួកជំនុំទាំងឡាយទេ
ហើយអស់រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំមកហើយ
លោកបានបង្រៀនការយល់ដឹងមួយផ្សេងទៀតអំពី Midnight Cry។

លោកវិទ្យាៀម មីឡូលីរ បានសរសេរថា៖ «ខ្ញុំមិនដឹងឈ្មោះអ្នកអង្គបោះឆ្នោតអំពីចុងណាមួយ
ដាក់លាក់សម្រាប់ការយាងមករបស់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ ដោយជឿថា
គ្មានមនុស្សណាអាចដឹងចុង រឺ ដឹងម៉ោងបានទេ។
ក្នុងសុន្ទរកថាដែលខ្ញុំបានបោះពុម្ពផ្សាយទាំងអស់
គេអាចឃើញនូវលទ្ធផលចំណងជើងថា បុរាណក្នុងឆ្នាំ 1843។
ក្នុងសុន្ទរកថាផ្ទាល់មាត់ទាំងអស់របស់ខ្ញុំ ខ្ញុំតែងតែប្រាប់អ្នកស្តាប់របស់ខ្ញុំថា
កាលកំណត់ទាំងនោះនឹងបញ្ចប់នៅក្នុងឆ្នាំ 1843
បុរសិបបីគ្មានកំហុសក្នុងការគណនារបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនអាចនិយាយបានថា
ទីបញ្ចប់មិនអាចមកស្ទើរតែមុនពេលនោះទេ ហើយថា
ពួកគេគួរតែរៀបចំឧបទ្វីបនិងចុះ។ នៅឆ្នាំ 1842
បងប្អូនខ្មែរបានអធិប្បាយដោយការបញ្ជាក់យ៉ាងដាច់ខាតអំពីឆ្នាំជាក់លាក់នោះ
ហើយបានស្ថិតបន្តទៅស្រាប់ខ្ញុំចំពោះការដាក់ពាក្យ “បុរសិបបី”។ នៅខែឧសភា ឆ្នាំ
1842 ផ្ទាំងគំនូសតាងឆ្នាំ 1843 ត្រូវបានបោះពុម្ពផ្សាយ
ហើយបងប្អូនទាំងនោះបានប្រាប់មីឡូលីរ ឲ្យដកពាក្យ «បុរសិបបី»
ចេញពីការបង្ហាញរបស់គាត់។

មីឡូលីរបានបន្តថា «សារព័ត៌មានសាធារណៈក៏បានចេញផ្សាយផងដែរថា
ខ្ញុំបានកំណត់ចុងដាក់លាក់មួយ គឺថាទើបមកបើ ខែមេសា
សម្រាប់ការយាងមករបស់ព្រះអម្ចាស់។ ដូច្នេះ នៅក្នុងខែឆ្នុននៃឆ្នាំនោះ
ដោយខ្ញុំមិនអាចមើលឃើញកំហុសណាមួយនៅក្នុងការគណនារបស់ខ្ញុំ
ខ្ញុំបានបោះពុម្ពផ្សាយជំរឿនរបស់ខ្ញុំថា នៅពេលណាមួយរវាងថ្ងៃទី 21 ខែមីនា ឆ្នាំ
1843 និងថ្ងៃទី 21 ខែមីនា ឆ្នាំ 1844 ព្រះអម្ចាស់នឹងយាងមក»។
មីឡូលីរបានសន្មតថាហើយអំពីថ្ងៃទីដប់នៃខែទីបួន ហើយយូរមុនពេលសំយុងស្រូវ
បានប្រើសេចក្តីសន្មតនេះដើម្បីប្រកាសសំឡេងហៅនោះពាក់កណ្តាលអធ្យាស្រ័យ
មីឡូលីរបានសរសេរអំពីរូបភាពហើយ។
មីឡូលីរគឺជាអ្នកដទៃព្រះអម្ចាស់បានប្រើឲ្យរៀបចំតុក្កិដ្ឋជាដំណើរសំយុងស្រូវ
បានប្រើដើម្បីកំណត់អត្តសញ្ញាណថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844។

មីឡូលីរ បានសរសេរថា «ក្នុងអំឡុងឆ្នាំ 1843
ការថ្កោលទោសដ៏សាហាវបំផុតត្រូវបានគេបង្ហាញមកលើខ្ញុំ
និងលើអ្នកទាំងឡាយដែលបានក្លាយជាបុគ្គលិកមួយខ្ញុំ ដោយសារព័ត៌មាន
និងរឿងការអធិប្បាយខ្មែរ។ មូលហេតុចិត្តរបស់យើងត្រូវបានវាយបុរាណ
គោលការណ៍របស់យើងត្រូវបានបង្ហាញខុស
ហើយកម្រិតឈ្មោះរបស់យើងត្រូវបានបង្កប់ផុសផុល។ ពេលវេលាបានកន្លងផុតទៅ
ហើយថ្ងៃទី 21 ខែមីនា ឆ្នាំ 1844 ក៏បានកន្លងផុតទៅ
ដោយគ្មានការយាងមករបស់ព្រះអម្ចាស់។ ការខកចិត្តមានទំហំធំខ្ពស់
ហើយមនុស្សជាច្រើនដែលដឹងតាមពួកគេទៀត។ មុនពេលនេះ គឺចាប់ពីឆ្នាំ 1840 មក
មានការប៉ាន់ប្រមាណថា មានមីល្លីអាយត់ចំនួន 200,000 នាក់ ប៉ុន្តែមកដល់ចំណុចនេះ
នៅសល់តែ 50,000 នាក់ប៉ុណ្ណោះ។

មីល្លីអាយត់ បានបន្តថា «មុនពេលនេះ គឺនៅដូចស្ថិតិយើងដុះ ឆ្នាំ 1843
បងប្អូនខ្មែរទាំងឡាយបានចាប់ផ្តើមហៅពួកសាសនាចក្រទាំងឡាយថា ហាប៊ីឡូន
ហើយជំរុញថា វាជាកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកអារ្យនៃទីស្តីការចេញពីពួកវា។ ចំពោះរឿងនេះ

ខ្ញុំមានទុក្ខខពួយយ៉ាងខ្លាំង។ មិនគួរមតិដែលប៉ះពាល់របស់អាគារកំណត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំចង់ចាត់ទុកវាថា ជាការបំភ្លឺព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ជាការបកប្រែព្រះគម្ពីរខុសបំណងផងដែរ។ មីលូលីរី បានស្នើជាមួយសាររបស់ទេវតាទីពីរ ដដែលធុរ្តិយភាគកាន់តែហកទទួលយកសារពិតនៃសម្បកែកកណ្តាលអធ្យាគរ។ ការអនុវត្តនេះមានវិសាលភាព ហើយពួកសាសនាចក្ររបស់បិទទុរមានធុរ្តិយពួកគេចូល ដល់បង្កកកិត្តភាពសក្ខី និងបំបែកពួកអាជ្ញនៃទីសុភាគច្រើនចេញពីសាសនាចក្ររៀងៗខ្លួន។

បន្ទាប់ពីពេលវេលាដែលលោកបានផ្តល់ជូនដល់ផ្នែកផ្សេងៗទៀត មីឡីរីបានទទួលស្គាល់ការខកចិត្តរបស់ខ្លួនទាក់ទងនឹងរយៈពេលជាក់លាក់នោះ ប៉ុន្តែគាត់នាំតែវិវត្តន៍បន្តបន្ទាប់។ គាត់បានបន្តការងាររបស់គាត់នៅភាគខាងលិចកូនុងរដ្ឋកូតាលី ឆ្នាំ 1844 រហូតដល់ចលនាខែប្រាំពីរ។ គាត់មិនបានចូលរួមក្នុងចលនានេះឡើយ លើកលែងតែលើឱកាសមួយដែលបានសរសេរឡើងដំបូងបំផុតបើទោះជា អំពីការកាន់តាមបញ្ញត្តិក្នុងក្រឹត្យវិន័យម៉ូសេ ដែលចង្អុលបង្ហាញទៅខន្ធនោះ។ គាត់មិនបានរំពឹងថា បុរោហិតនោះនឹងត្រូវបានយកទៅប្រើប្រាស់តាមរបៀបបែបនេះ ឬថា ការជឿលើភស្តុតាងបែបនោះនឹងក្លាយជាការសាកល្បងនៃចេតនាសង្គមគ្រប់គ្នាឡើយ។ គាត់មិនមានសាមគ្គីភាពជាមួយចលនានេះទេ រហូតដល់ពីរ ឬបីសប្តាហ៍មុនថ្ងៃ 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844។ កូនុងលិខិតមួយផ្សេងទៀតកាន់ Himes នៅថ្ងៃទី 6 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 មីឡីរីបានសរសេរថា៖ «ខ្ញុំយល់ឃើញពីអ្នកមក... ឥឡូវនេះ សូមឲ្យព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់បានប្រទានពរ ខ្ញុំយល់ឃើញស្រោចភ័ណភាពមួយ សេចក្តីសុខដុមរមួយ ការសរុបគ្នាមួយនៅក្នុងបទគម្ពីរ ដដែលខ្ញុំបានអធិស្ឋានសូមជាយូរមកហើយ ប៉ុន្តែមិនបានឃើញរហូតដល់ថ្ងៃនេះ។ សូមអរព្រះគុណដល់ព្រះអម្ចាស់ ឱព្រលឹងខ្ញុំអើយ។ បងប្អូន Snow បងប្អូន Storrs និងអ្នកដទៃទៀត សូមបានទទួលពរ ដោយសារតែការប្រើពួកគេជាឧបករណ៍ក្នុងការបំភ្លឺក្នុងខ្ញុំ។ ខ្ញុំជិតដល់ផ្ទះហើយ។ ស៊ីលីអូ ស៊ីលីអូ ស៊ីលីអូ ស៊ីលីអូ»។

បន្ទាប់មក មីលូលីរី បានពិចារណាឡើងវិញអំពី «សម្បកែកកណ្តាលអធ្យាគរ» ដោយហៅវាថាជាភាពផ្សេងៗនិយម។ ដាមស៊ីកត់ កត់សម្គាល់ថា សូន្យ បានទទួលគ្រោងមូលដ្ឋាននៃសារអំពី «សម្បកែកកណ្តាលអធ្យាគរ» ពីស្ថានដ្ឋានរបស់មីលូលីរី។

ការគណនារបស់ Snow ដែលបានបោះពុម្ពផ្សាយនៅខែមីនា ឆ្នាំ 1844 មិនបានបង្កការចាប់អារម្មណ៍ច្រើនឡើយ រហូតដល់សន្និហាតជុំ Exeter ថ្ងៃទី 12-17 ខែសីហា ឆ្នាំ 1844។ នៅទីនោះ កាលបរិច្ឆេទទេច្ឆាសំលាប់របស់គាត់សម្រាប់ការយាងគ្រឡង់មកវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ បានកម្រើកចិត្តពួក Millerite ជាច្រើន ដោយនាំឲ្យខិតខំផ្តល់ជូនដល់សាសនារបស់ពួកគេឈានដល់កំពូល។ ការឆ្ងល់យឺតបរបស់ពួកគេត្រូវបានស្គាល់ថា ជាចលនាខែប្រាំពីរ។ ទោះបីជាដើមកំណើត Millerite ដំបូងមានការសង្ស័យដោយ ប៉ុន្តែប៉ុន្មានសប្តាហ៍មុនព្រឹត្តិការណ៍ដែលបានរំពឹងទុក

ពួកគេបានចូលរួមក្នុងចលនានោះ ហើយបានអនុញ្ញាតឱ្យទស្សនៈរបស់ Snow ត្រូវបានបោះពុម្ព និងគាំទ្រ។

សម្បត្តិពាក់កណ្តាលអធុរក្ស និងផលវិបាករបស់វា

និមិត្តរូបមួយរបស់ អលែឡិន វ៉ាយ

បង្ហាញបុរាណសាស្ត្ររបស់ព្រះកំពុងដើរលើផ្លូវទៅស្ថានសួគ៌

ដោយមានពន្លឺមួយនៅខាងក្រោយពួកគេ ដដែលហៅថា «សម្បត្តិកណ្តាលអធុរក្ស»។

សារដល់ ស្វាយអលែ សុន្ទ បានប្រកាស ត្រូវការឱ្យមានយល់ដឹង។ នៅខែឧសភា ឆ្នាំ 1842

ផ្ទាំងគំនូសតាងចំនួន 300 ត្រូវបានបោះពុម្ពសម្រាប់អធិបូហយ 300 នាក់។

មកដល់ថ្ងៃទី 22 ខែមីនា ឆ្នាំ 1844 បន្ទាប់ពីការខកចិត្តលើកទីមួយ

ផ្ទាំងគំនូសតាងនោះត្រូវបានទុកមួយឡើងវិញ

ហើយមនុស្សជាច្រើនបានចាកចេញពីចលនានោះ។ អ្នកដដែលនៅសល់ ត្រូវរង់ចាំ។

នៅឯកិច្ចប្រជុំដ៏អិចស៊ីតិវិទ មនុស្ស បានបង្ហាញថា ព្រះអម្ចាស់នឹងយាងមកនៅថ្ងៃទី 22

ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 គឺនៅថ្ងៃបុណ្យលោះហាប។

ការនេះបានជំរុញពួកគេឱ្យប្រកាសសារនោះ។

យ៉ូសែប បតេស៍ បានរៀបរាប់ថា បន្ទាប់ពីកិច្ចប្រជុំនៅ Exeter

ខណៈដែលគាត់ដើរឆ្លងកាត់ទូរថកុលវិង

គាត់បានឮសំឡេងជាច្រើននិយាយមកដល់ហើយមកដល់ទៀតថា «មើល

កូនកំលោះមកហើយ!» ចលនានេះបានរីកសាយពេញសហរដ្ឋអាមេរិកក្នុងរយៈពេលពីរខែ

ហើយបាននាំឱ្យមានការខកចិត្តដ៏ធំនៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844។

ដាមស៊ុនកេត ជ្រើសចេញពីអធិបូហយអំពីសន្និសីទឡ ហាំពុតុន របស់ពួកអាដរេនទីស្ក

នៅថ្ងៃទី ២៨-២៩ ខែធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៤៤ ដដែលពាក់ព័ន្ធនឹង ហាយមស៍ និង មីលុលវើរ។

ហាយមស៍ បានជំរុញឱ្យល្អដល់លោកប្រឹក្សាសុខ ក្រើនរំពួកពិភពគ្រីស្ទាន

និងប្រកាសសេចក្តីសង្កេតនេះដល់មនុស្សសាប។ ប៉ុន្តែមានសប្តាហ៍ក្រោយមក

សារព័ត៌មានអាដរេនទីស្កបានចាប់ផ្តើមបោះពុម្ពឡើងវិញ ហើយ ហាយមស៍

បានប្រកាសថា ទ្វារនៃសេចក្តីសង្កេតនេះនៅបើកចំហ។ មីលុលវើរ

បានលះបង់បន្ទុកចម្លងរួចរាល់ទស្សនៈដ៏គឺដឹងអំពីទ្វារបិទ

ហើយបានវិលត្រឡប់ទៅកាន់ទស្សនៈដើមរបស់គាត់អំពីសម្បត្តិកណ្តាលអធុរក្ស។

នៅក្នុងខែដដែលនោះ អលែន វ៉ាយត៍ បានទទួលនិមិត្តរូបដំបូងរបស់នាង ដដែលបង្ហាញថា

អស់អ្នកដដែលបដិសេធសម្បត្តិកណ្តាលអធុរក្ស និងផលវិបាកចេញពីផ្លូវ។

និមិត្តរូបនោះគឺសម្រាប់វិលលឿម មីលុលវើរ

មិនតិចជាងសម្រាប់អ្នកណាម្នាក់ផ្សេងទៀតឡើយ។

ការសាកល្បងចុងក្រោយ និងករណីណែនាំរបស់ William Miller

ពីសៀវភៅ Early Writings, ទំព័រ 257: «បន្ទាប់មក

ការយកចិត្តទុកដាក់របស់ខ្ញុំត្រូវបានបង្កើនទៅកាន់ William Miller។

លោកមើលទៅស្រពិចស្រពិល ហើយក្រោយខ្ញុំបានដោយកុត្តិយៈហារមុក

និងទុកខ្ញុំលំហក់ចំពោះបុរាណវិទ្យាដ៏ល្អ។ កុំមែនមនុស្សដដែលបានប្តូរមុខ

និងពោរពេញដោយសេចក្តីស្រឡាញ់នៅឆ្នាំ 1844

កំពុងហត់បង់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ពួកគេ បុរាណវិទ្យានៅវិញទៅមក

ហើយផ្តល់កិច្ចការទៅក្នុងស្ថានភាពគ្រប់គ្រង និងថយចុះខាងវិញញាណ។ នៅពេលលោកបានឃើញដូច្នេះ សេចក្តីព្រួយបារម្ភរបស់លោក។ ឧទ្ទេសន៍យើងមនុស្សនាំមុខកំពុងយល់មើលលោក ជាពិសេស Joshua Himes ហើយភ័យខ្លាចថាលោកនឹងទទួលបានសាររបស់ទេវតាទីបី។ សាររបស់ទេវតាទីបី ក្នុងបរិបទនេះ គឺជាថ្ងៃសែបុប្ផ។ ខណៈដែល Miller ដាក់ទៅរកពន្លឺពីស្ថានសួគ៌ បុរសទាំងនេះនឹងរៀបចំផែនការដើម្បីបញ្ជាក់និក្ខេបសំណើឱ្យដាក់ចេញ។ ឥទ្ធិពលមនុស្សសាសនាក្នុងលោកឱ្យនូវក្រុមនៃសេចក្តីជឿ និងហេតុផលឥទ្ធិពលរបស់លោកក្នុងចំណោមអ្នកទាំងឡាយដែលប្រឆាំងនឹងសេចក្តីពិត។ ទីបំផុត Miller បានលើកសំឡេងរបស់លោកប្រឆាំងនឹងពន្លឺពីស្ថានសួគ៌ គឺថ្ងៃសែបុប្ផ។ លោកមិនបានទទួលសារដែលនឹងបានពន្យល់អំពីការខកចិត្តរបស់លោក ហើយបញ្ចេញពន្លឺ និងសិរីល្អអលើអតីតកាល។ លោកបានពឹងផ្អែកលើបុរាណប្បវត្តន៍មនុស្ស ជំនួសឱ្យបុរាណប្បវត្តន៍ទេវតា។ ដោយសារតែការបំភាន់បំភាន់ដោយការនិយាយហត់នៃការងារ និងដោយអាយុ លោកមិនមានការទទួលខុសត្រូវដូចអ្នកទាំងឡាយដែលបានរារាំងលោកពីសេចក្តីពិត។ ហេតុនេះសូមកុំភ័យខ្លាចលើពួកគេ។ បុរសនិយាយ Miller អាចបានឃើញពន្លឺនៃទេវតាទីបី នោះមានរឿងជាច្រើននឹងត្រូវបានពន្យល់។ ប៉ុន្តែបែងបុរសរបស់លោកបានប្រកាសអះអាងសេចក្តីសុំឡើងវិញដូចជារាល់ពេលដែលលោកយ៉ាងខ្លាំង ដល់ថ្នាក់ដែលលោកគិតថាលោកមិនអាចផ្តាច់ខ្លួនចេញពីពួកគេបានឡើយ។ ព្រះបានអនុញ្ញាតឱ្យលោកផ្តល់ការបំភាន់លើសេចក្តីស្នើសុំ ហើយបានលាក់លោកនៃក្រុមផ្សេងៗពីអ្នកទាំងឡាយដែលបានទាញលោកចេញពីសេចក្តីពិត។ លោកម្ចាស់សោតដ៏ខ្ពស់មុនពេលចូលទៅក្នុងដងនីសន្ទុយ ដូចគ្នានេះដដែល Miller បានផ្ទុយខ្ពស់ ខណៈដែលលោកដឹកនាំចូលទៅក្នុងកាណាននៃស្ថានសួគ៌។ អ្នកដទៃបាននាំលោកឱ្យផ្ទុយដូច្នេះ; អ្នកដទៃទាំងនោះត្រូវតែរាប់អំពីការនោះ។ ប៉ុន្តែពួកវាទៅកាន់កំពុងយាមរកស្វាស្ត្រដ៏មានតម្លៃរបស់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះរូបនេះ ហើយលោកនឹងចេញមកនៃសំឡេងគួរឱ្យក្លាយ។»

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖ មេរៀនសម្រាប់សម័យបច្ចុប្បន្ន

សរុបមកវិលលៀម មីឡែន តំណាងឱ្យសេចក្តីអនុវត្តន៍ អនុវត្តន៍នៃស្ថាន នៅក្នុងបញ្ចប់នៃពិភពលោក។ ទស្សនៈដំបូងរបស់ អលែន រ៉ែ គឺសម្រាប់សម័យរបស់យើង លើសជាងសម្រាប់សម័យរបស់នាងផ្ទាល់។ នៅក្នុងបញ្ចប់នៃពិភពលោក សេចក្តីអនុវត្តន៍ អនុវត្តន៍នៃស្ថាន នឹងបដិសេធពន្លឺនៃ "សម្បត្តិពាក់កណ្តាលអធិបត្យ"។ ពន្លឺនៃ "សម្បត្តិពាក់កណ្តាលអធិបត្យ" អាចយល់បានដោយការយល់ពីបុរាណសាស្ត្រនេះប៉ុណ្ណោះ។ ការខកចិត្តលើកដំបូងបានសម្រាកចលនាមិនឱ្យឆ្លើយតបពីអ្នកទាំងឡាយដែលនាំទៅនោះដោយហេតុផលខុស ហើយបានរៀបចំបុរាណសាស្ត្រសម្រាប់បទពិសោធន៍នៃការសាកល្បង ដែលនឹងនាំពួកគេចូលទៅក្នុងទីបរិសុទ្ធជប់ផុត។ អ្នកទាំងឡាយដែលមកដល់ការខកចិត្តលើកដំបូង នឹងទទួលបានព្រះពរ លុះត្រាតែពួកគេរង់ចាំរហូតដល់ថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844។ ពេលវេលានេះត្រូវបានព្រះជាម្ចាស់កំណត់ឡើង ដើម្បីបង្កើតបុរាណសាស្ត្រមួយ ដែលទ្រង់នឹងប្រមូលចូលទៅក្នុងទីបរិសុទ្ធជប់ផុត។ ការបដិសេធនៃ "សម្បត្តិពាក់កណ្តាលអធិបត្យ" ហើយផ្តល់កិច្ចការទៅក្នុងស្ថានភាពគ្រប់គ្រង និងថយចុះខាងវិញញាណ។ គឺជាការបដិសេធបុរាណសាស្ត្រទាំងមូលនេះ។

William Miller បានផ្សព្វផ្សាយពីខ្មែរយ៉ាង

ហើយយើងតែងតែឮឈ្មោះសាកលុបងដោយការសាកលុបងបីបួនទេ។

កំហុសទីមួយរបស់គាត់ គឺការបដិសេធសម្បត្តិកេរ្តិ៍ដ៏អស្ចារ្យ នៅខែឆ្នាំ 1844។

កំហុសទីពីររបស់គាត់ គឺការស្តាប់មនុស្ស ជំនួសព្រះ ដដែលៗនាំទៅដល់កំហុសទីបីរបស់គាត់

គឺការបដិសេធចុងសែប្បីទេ។ នៅចុងបញ្ចប់នៃពិភពលោក អាដវនេទីសុទ្ធចុងទីប្រាំពីរ

នឹងបដិសេធបុរេគូគិតសាស្ត្រនៃម្សិកកេរ្តិ៍ដ៏អស្ចារ្យ

និងការអំពាវនាវឱ្យរំលឹកឡប់ទៅកាន់ផ្ទះបុរាណ

ពីព្រោះពួកគេស្តាប់មនុស្សនាំរបស់ខ្លួន។ ដោយការផ្សព្វផ្សាយដូច្នេះ

ពួកគេរៀបចំខ្លួនសម្រាប់សញ្ញារបស់សត្វសាហាវ

ដោយផ្សព្វផ្សាយពីវិញ្ញូនដ៏ណាស់ការសាកលុបងបីដ៏អស្ចារ្យរបស់ Miller

ដដែលៗបដិសេធដោយរបៀបដដែលពួកគេទាក់ទងចំពោះសាវ

និងបុរេគូគិតសាស្ត្រនៃម្សិកកេរ្តិ៍ដ៏អស្ចារ្យ។

មានតែព្រះបន្ទូលទំនាយពីរបៀបណាដែលពាក់ព័ន្ធនឹងបុរេគូគិតសាស្ត្រចាប់ពីការខកចិត្ត

តលើកទីមួយដល់ការខកចិត្តតលើកទីពីរ ២៣០០ ចុង («ទោះបីនិមិត្តភាពនោះយឺតទៅ

ក៏ច្បាស់ជាច្បាស់») និង ២៥២០។ ការបដិសេធនៃ ២៥២០ គឺជាការបដិសេធសម្បត្តិកេរ្តិ៍ដ៏អស្ចារ្យ។

ការបដិសេធសម្បត្តិកេរ្តិ៍ដ៏អស្ចារ្យ

គឺជាការផ្តាច់ចេញពីផ្ទះចុះទៅកាន់លោកិយអាក្រក់នៅខាងក្រោម។

យើងនឹងពិភាក្សាអំពីរបៀបនេះបន្តិចម្តងទៀតនៅក្នុងការបង្ហាញលើកក្រោយ។